FRENK LARAMI

DOK HOLIDEJ

BROJ 434 · CENA 60,00 DIN

DOŠAO JE TIHO I UŠAO U LEGENDU

Nemačka 1,90 €
Švajcarska 2,60 CHF
Austrija 1,70 €
Holandija 2,00 €
Belgija 2,00 €
BIH 1,80 KM
Makedonija 45,00 DEN
Crna Gora 0,75 €
Hrvatska 10 KN
Slovenija 1,25 €
6. avgust 2010.

VRAĆENI DUG

★DOK HOLIDEJ★

434

Frenk Larami

VRAĆENI DUG

MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA
Dok Holidej
Broj 434

Direktor
Vladimir Novaković

Odgovorni urednik
Viktorija Draginčić

Naslov originala
Frank Laramy
A MAN CALLED SUNDANCE

Recenzija i adaptacija
Milica Jovanov – Banić

Likovna obrada naslovne strane
Branislav Kerac

Ilustracija
Branislav Kerac
Branislav Perković

Tehnički urednik
Franjo Varga

Štampa: 28. VII 2010.
Tržište: 6. VIII 2010.

CIP-Каталогизација у публикацији
Библиотека Матице српске, Нови Сад

82-31 (5)

DOK Holidej / odgovorni urednik Viktorija Draginčić. – 1972, br. 1 -. – Novi Sad: Marketprint, 1972-, -21 cm. (Edicija vestern romana)

Mesečno.
ISSN 0353-0000

COBISS. SR-ID 61129986

Izdaje: MARKETPRINT (Novi Sad, 21102 p. fah 20)
Štampa: DOO MAGYAR SZÓ – Kft. OJ Štamparija FORUM, Novi Sad, Vojvode Mišića 1.
Generalni distributer: GLOBAL PRESS d.o.o. Beograd
Direktor: Vladimir Novaković. Odgovorni urednik: Viktorija Draginčić
Naslov originala: Frank Laramy – A MAN CALLED SUNDANCE
Copyright: MAP. Recenzija i adaptacija: Milica Jovanov – Banić
Sva prava se zadržavaju, uključujući i pravo na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično ili na bilo koji način.

Još od ranog jutra nebo je bilo plavo i potpuno vedro, a tek po koji paperjasto beli oblačić s vremena na vreme narušavao je to plavetnilo. Ali, ništa od te idilične atmosfere nije uticalo na loše raspoloženje šerifovog pomoćnika Morga Lorensa. Neko mučno, nejasno osećanje pritiskalo je ovog mladića od trenutka kada je ugledao prašnjavog konjanika smrknutog izgleda koji je sa severa ujahao u glavnu ulicu do tada spokojnog grada Amarila.

Stranac se zaustavio tačno ispred saluna, lenjo se protegao u sedlu, a onda lagano sjahao i osvrnuo se oko sebe. Bio je krupan i mišićav, poluduge crne kose čiji su masni uvojci provirili ispod nehajno zabačenog šešira. Lice mu je bilo usko i mršavo, a oči uzane, zle i tamne kao noć. Stajao je tako prav kao sveća, isturene brade i podignute glave kao da bez reči želi da kaže šta se ljudima može desiti ako mu se nađu na putu. Tom utisku doprinosio je i pištolj teškog kalibra sa uglačanom drškom od tamnog drveta i sjajnim mesinganim ukrasom kao kontrastom. Oružje je nosio u nisko pripasanoj futroli na butini, u opasaču u kome se nalazio još niz rezervnih metka. Iako je revolver zajedno sa mecima bio poprilično težak, on ga je nosio sa lakoćom što je i odgovaralo tako snažnoj, čvrstoj osobi.

Lorens ga je ispratio pogledom do ulaza u salun i kada su se leptir vrata sklopila za njim ponovo ga je obuzela neprijatna, strašna slutnja, crnja i od najcrnje tame. Oh, što bi bilo dobro da je šerif Nik Lejsi sada tu! On bi znao kako da se drži i šta da preduzme. Bolje reći, on ne bi ništa preduzeo jer se ništa nije ni dogodilo, ali bi znao da proceni situaciju i svaku stvar stavi na svoje mesto. Lejsi je bio iskusan čuvar zakona i stari zapadnjak nasuprot mladom Morgu koji je na svom položaju bio tek nepuna dva meseca.

Mladić uzdahnu zapitavši se da li je pametno postupio prihvativši Lejsijevu ponudu. Kada je odlučio da postane pomoćnik šerifa bio je ubeđen da za tu ulogu ima dosta razloga, ali sada... ti razlozi kao da su odjednom izgubili na težini. Neprijatan osećaj pojačao se posle nekoliko minuta kada je iz saluna žurnim korakom izašao gradski pijanac Stenli koga najčešće niko nije mogao da odvoji od šanka. Osim toga, pričalo se da je on imao izvrstan nos da nanjuši

neprilike pa je njegovo bekstvo iz saluna moglo da znači samo to da se tamo nešto kuva.

Morg obrisa znoj sa čela. Bilo kako bilo, potrudiće se da ostane na nivou držanja u prethodnih nekoliko intervencija i ničim se ne osramoti. Istina, do sada je imao posla samo sa pijanim kaubojima iz grada i okoline. Sa zebnjom je osećao da je ovaj stranac nešto sasvim drugo i to ga paralisalo.

Iz razmišljanja su ga prenuli zvuci klavira koji su se začuli iz saluna. Svirka je bila jasna, ali nekako bojažljiva, kao da se onaj koji svira zbog nečega snebiva.

Morg proguta knedlu. Znao je da su u salunu pet zabavljačica, dva kockara, klavirista i krčmar. No, osim bojažljive svirke nije se čulo ništa što je takođe bilo čudno jer su zabavljačice uzvicima oduševljenja obično dočekivale svakog gosta, posebno sada kada gotovo da i nije bilo posetilaca.

Onda je svirka prestala, neko je besno urliknuo „Sviraj!" i odmah zatim su, mnogo glasnije nego do tada, odjeknuli zvuci pesme „Unija zauvek".

Morg je razrogačio oči. Omražena koračnica Jenkija nije se čula na ovim prostorima još od vremena rata. Njeno ponovo pojavljivanje posle toliko godina i to baš u salunu preko puta – bio je znak da se nešto nesvakidašnje događa.

– Hura, momci, hura! – zaurlao je pijani glas za koji je Morg pretpostavio da pripada neobičnom strancu. Zatim je muzika utihnula i začuo se nejasan žamor. Nekoliko trenutaka kasnije na zadnja vrata išunjao se šanker Bigpajl koji je hodao lagano, neprestano se osvrćući. Kada se dovoljno udaljio dotrčao je do zgrade zatvora i upao u šerifovu kancelariju.

Spazivši ga, mladi pomoćnik se udaljio od prozora i zabrinuto ga odmerio.

– Šerife! Zameniče! – vikao je Bigpajl uzbuđeno. – Morate doći ovamo!

– U čemu je stvar, Snori? – upitao je mladić trudeći se da ostane hladnokrvan. – Kakav to može biti problem u ovako rano jutro?

– Jedan gost maltretira sve u salunu, mister! Došao je potpuno pijan i ispio još pola flaše viskija gotovao naiskap. Treba da intervenišete.

– Šta je uradio taj čovek osim što je popio pola vlaše viskija? Da li je nekoga povredio?

– Ne... za sada. Ali, naterao je klavиristu Sema da svira pesmu „Unija zauvek"...

– Pa šta! – prekinuo ga je Morg.

– Ovo je slobodna zemlja i svako može da svira i peva šta hoće. To nije prestup.

– Ne, ali... – zamucao je Bigpajl. – Verujte, video sam dosta takvih i znam... osećam da se neće zadržati samo na rečima. Siguran sam da...

Kao potvrda šankerovog predskazivanja iz pravca saluna začuo se pucanj. Bigpajl je zastao i u trenu prebledeo, a Morg je prišao vratima

i pogledao napolje. Neka ledena ruka stegla mu je srce: sada je znao da se ono neprijatno osećanje od jutros nije bilo bezrazložno.

To je trajalao samo sekundu koliko i tišina koja je nastala posle prvog pucnja. Onda je odjeknuo i drugi prasak kolta praćen grmljavinom skraćene dvocevke od koje su se zatresli zidovi saluna. Zveket lomljenja stakla, razbijenih čaša i flaša prigušili su vrisak prestrašenih žena.

Morg se dvoumio samo nekoliko sekundi. Ako su ga do tada mučile slutnje, nedoumice i strahovi, osećaj dužnosti prevladao je onog trenutka kada je shvatio da je u pitanju ljudski život. Ne rekavši ni reč, popravio je opasač i energičnim korakom pohitao napolje.

Od saluna ga je delilo svega stotinak metara i on je to rastojanje prešao za nepun minut. Iza sebe je čuo bat Bigpajlovih koraka i žagor građana koji su pohitali na ulicu čuvši pucnje. Ali, svi su ostali na pristojnoj udaljenosti kada je mladić sa zvezdom prišao leptir vratima i preko njih pogledao u unutrašnjost saluna.

Ono što je video nije mu se dopalo.

Naime, dvojica kockara nepomično su stajala sa rukama podignutim uvis, klavirista, crnac sedeo je na svojoj stolici kao skamenjen, a odmah pored njega nalazile su se dve užasnute zabavljačice, isto tako nepomične i „uhvaćene u pokretu". Krčmara Diksona nije video pošto je njegovo mesto za šankom ostalo prazno. Umesto njega, leđima naslonjen na šank i laktovima se opirući o glatku ploču, stajao je nepoznati stranac. To mesto je namerno odabrao kako bi mogao da drži na oku sve prisutne: i kockare i salunske zabavljačice, neverovatno preplašenog klavirista, ali i ulazna leptir vrata.

Dakle, stranac je otuda mogao da vidi Lorensovu glavu i ramena, ali ne i šerifsku zvezdu na mladićevim grudima koju su zaklonila vrata.

– Želite li da uđete unutra, mister? – pozvao ga j stranac koji se zvao Sandens.

– Ne bih to hteo – odvratio je Morg Lorens. – Ali voleo bih da vi izađete ovamo. Naravno, bez tog revolvera.

Revolveraš se glasno nasmeja.

– Tako dakle? To biste želeli?

– Svakako. Šta kažete na to?

– A šta vi kažete o ovom? – odvratio je ovaj i sa smeškom opalio. Hitac je odvalio drveni vrh leptir vrata, a iverje i prašina poleteli su uvis.

Lorens je odskočio, a uplašeni građani oko njega raspršili su se na sve strane.

Od udara kuršuma sve se zatreslo i kroz odškrinuta vrata Sandens je ugledao zvezdu na Lorensovim grudima.– Aha, ti si, dakle, predstavnik zakona? – ironično je upitao. – U tom slučaju bi bilo bolje da sam ovaj hitac usmerio direktno na tebe.

Lorensu nije bilo svejedno, ali je stisnuo zube i lagano otvorio jedno krilo. Bio je bled i činilo mu se da treperi kao trska na vetru.

No, nije odustajao. U tom trenutku on je bio jedini predstavnik zakona u gradu i smatrao je da je njegova obaveza da smiri pijanog revolveraša. Bio je uplašen, ali nije dozvolio da ga to zaustavi u vršenju dužnosti. Pročistio je grlo i mirnim glasom se obratio strancu – Hajdete, mister, nemojte sebi praviti dodatne neprilike. Vratite lepo taj revolver u futrolu i izađite ovamo da se o svemu dogovorimo.

– Sto mu gromova, dečko, ti zaista imaš srca! Nemaš pameti, ali imaš srca. I prilično si hrabar, da. Hm... siguran sam da ne znaš ko sam ja, zar ne?– dodao je odmeravajući mladog čoveka sa zvezdom, ali i radoznale „junake" iza njega spremne da se na svaki znak opasnosti munjevito sakriju na sigurno.

– Da, da, to je normalno... – mrmljao je stranac. – Ovo nije moj teren i zato... A da je neko od vas bio na severu, tamo, u pravoj divljini, onda bi se tresli od straha i pri samom spominjanju moga imena. Ja sam Sandens, kukavice, zapamtite to! Samo Sandens, ništa pre i posle toga! Da sam vodio računa o tome drška revolvera se ne bi ni videla od zareza za svakog koga sam poslao na onaj svet! Dakle, jesi li čuo nešto o meni, zameniče?

– Možda – odvratio je Lorens oklevajući. – Kao da ga se prisećam...

Sandensovo lice planu rumenilom.

– Ti kao da teraš šegu sa mnom, dečko?

– Ne, zaista ne. Samo mi se čini da sam čitao nešto o vama u novinama, ali to je bilo dosta davno i ne mogu tačno da se setim. Ali, to nema nikakvog značaja, Sandense. Ipak želim da dođete ovamo.

– Onda ti dođi da me izvedeš, zameniče – dobacio je Sandens hrapavim glasom. – Probaj ti da dođeš ovamo i uhapsiš me, mladiću. Ali, čim zakoračiš u ovu prostoriju bilo bi ti najbolje da potegneš revolver.

Lorens se trgao i ukočio kao paralisan, svestan da su oči svih građana sada uprte u njega. Pogledao je one unutra i zapazio da se niko nije pomakao. Previše su uplašeni, zaključio je stisnuvši usne.

– Čujte, ne želim da se ovo pretvori u obračun revolverima – odvratio je i odmah pocrveneo ugledavši na revolveraševom licu podrugljiv osmeh.

– Kladim se da to zaista ne želiš, šerife!

– Hteo sam da kažem da ne bi trebalo da dođe do pucanja. Neko će biti povređen, a onda će...

– Ja neću biti taj – presekao ga je Sandens samouvereno.

– Neko od nas će biti – nastavio je Lorens, uporno pustivši da se krilo leptir vrata zatvori nekoliko santimetara u nadi da će tako zakloniti lagani pokret leve ruke koju je pružio ka revolveru u futroli. – Ako dođe do obračuna, mislim. Odložite lepo taj vaš revolver i ako već tako želite ja ću doći tamo. Ipak možemo razgova-

rati kao razumni ljudi i mirno rešiti stvar. Šta kažete na to, Sandense?

Revolveraš je netremice posmatrao šerifovog zamenika. Leptir vrata su bila zatvorena, ali je kroz proreze između daščica zapazio mladićev pokušaj da tajno izvuče kolt iz futrole. Sandens se tada osmehnuo, okrenuo revolver oko prsta i spustio ga da u okretanju uleti u futrolu na bedru. Odmah zatim udaljio je obe ruke od tela.

– Šta kažeš na ovo? – upitao je smeškajući se.

– Tako je odlično. Razumno, rekao bih. A sada ćemo...

Lorens je zaćutao usred rečenice i povukao nazad krilo leptir vrata, vadeći istovremeno revolver iz futrole. Trebalo mu je još samo pola dužine cevi da oružje bude izvučeno. Pa ipak, Sandensov kolt je planuo pre nego što je šerifov revolver stigao u liniju nišanjenja. Od udara dva kuršuma u leptir vrata svuda okolo su poleteli komadići daščica i sitnih iverki. Odmah zatim Morg Lorens je zastenjao pošto su ga oba hica pogodila u grudi i odbacila preko trotoara, čak na sredinu ulice. Ranjeni mladić je ispustio revolver i uhvatio se rukama za grudi da bi, zagušan navalom krvi, pao na kolena.

Sandens je energičnim korakom izašao na trem i ispalio još jedan hitac koji je pogodio Morga tačno u glavu tako da se bez reči srušio na zemlju. Sandens je kratko klimnuo glavom i brzo se vratio u salun; strogim pogledom je okrznuo jednu od zabavljačica koja je uplašeno kriknula. Istoga trena kockar Lord je pokušao da izvuče maleni revolver iz unutrašnjeg džepa, ali to nije promaklo Sandensu koji je munjevito povukao i hladnokrvno pripucao pogodivši ga tačno u srce. Nesrećni čovek se zaljuljao i bez glasa srušio na sto koji se pod težinom njegovog tela polomio i prosto „legao" na pod. Užasnut ovim prizorom, drugi kockar je još više podigao ruke dok su obe devojke ustuknule korak nazad, zastrašene i blede od užasa.

Što se tiče Sandensa, on se hitro udaljio od ulaza i, okrenuvši se leđima zidu, ponovo napunio ispražnjeni magacin revolvera. Zatim je bacio pogled preko leptir vrata, ali osim šerifovog tela na ulici nije bilo nikoga.

Mirno, što je mirnije mogao, okrenuo se prema kockaru – Od ovakvog napora obično ožednim. Sada hoću da vidim umeš li da natočiš piće kao što deliš karte, huljo prevarantska!

Prestravljeni čovek je samo klimnuo glavom i požurio prema šanku preskačući telo ubijenog krčmara. Drhtavim rukama zgrabio je flašu i nekako uspeo da sipa piće a da ništa ne prospe.

– Taj napor budi u meni i druge apetite – dobacio je podrugljivo, gutajući devojke pogledom.– To se naročito dešava kada u nozdrvama osetim miris baruta. Samo... pošto mi nijedna od vas dve ne izgleda nešto naročito, uzeću obe – dodao je i pružio praznu

čašu kockaru koji je bez reči ponovo napunio.

– Da li je taj ćovek bio šerif ili zamenik?

– Zamenik – izustio je kockar promuklim glasom.

– A gde je šerif?

– Odveo je nekog uhapšenika u oblasni zatvor. Ali vratiće se.

– Kada?

Kockar slegnu ramenima.

– Ne znam, ali mogao bi da dođe svakog časa.

Sandens iskapi i drugo piće, a onda jednom rukom zgrabi flašu i odvrati – Pa, dobro... Kada se vrati reci mu da ću biti gore u sobi... sa društvom – dodao je i podrugljivo odmerio zabrinute devojke.– Zato bi bilo bolje da učtivo pokuca pre nego što uđe unutra. Jasno?

– Da, gospodine – revnosno je odvratio preplašeni čovek.

Revolveraš se prezrivo iskezio i zamahnuo prema čoveku sa koltom u rukama. Sva sreća slabo ga je „zakačio", tek toliko da mu napravi ogrebotinu na licu. Kockar se izmakao koliko je mogao trudeći se da priguši jauk.

No, Sandens se već okrenuo našminkanim devojkama.

– Samo posle vas, moje dame – dobacio je promuklo.

Laganim, nevoljnim korakom devojke su krenule uz stepenice ne skidajući pogled sa uperenog revolvera. U jednom trenutku Sandens je zastao, zubima otvorio flašu viskija i isplju-nuo zapušač. Zatim je dobro nategao, a onda, cerekajući se, požurio gore.

Niko nije ni pokušao da ga zaustavi.

* * *

Lila Lorens je umornim korakom ušla u kuću. Tog jutra je ponovo bila na severnim pašnjacima gde je našla još nekoliko zaklanih goveda, zaklanih i rastrgnutih.

Glasno je uzdahnula jer je rata dospevala na naplatu za nekoliko dana.

Naravno, nije ni sanjala da se ovako nešto može desiti. Očekivala je dobru zaradu od prodaje stoke, a dogodilo se to da je čopor gladnih vukova prosto zbrisao veliki deo krda.

Takve misli u potpunosti su joj pokvarile raspoloženje. Odjednom je osetila da je malaksala pitajući se koliko će još moći da izdrži. Glasno je uzdahnula sećajući se vremena kada su majka, ona i Morg stigli ovamo puni planova i sa nadom u srcu. Tu su izabrali parče zemlje koju su ona i Morg rame uz rame iskrčili, a potom napravili brvnaru. Njen brat se pokazao kao dobar radnik jer je odlazeći u brda prikupio dovoljan broj goveda za početno krdo. Počeli su ozbiljno i radno, a budućnost im je izgledala ružičasta. Njihova posvećenost poslu ostavila je utisak na banku koja im je odobrila maksimalan zajam.

Sada je Lila znala da su pogrešili, odnosno, da nisu trebali uzeti toliki novac. Trebalo je tražiti samo onoliko koliko je bilo neophodno za sta-

do, ali... iskušenje je bilo isuviše veliko tako da čovek jednostavno nije mogao odoleti. Kupili su dosta grla, napravili veliku ranč – kuću opremljenu nameštajem, a staroj majci koja se u međuvremenu razbolela mogli su da pruže najbolju lekarsku negu. I kada je majka umrla priredili su joj oproštaj o kome se dugo pričalo u Amarilu.

Zatim su sledile dve loše sezone, cene stoke na tržištu su drastično pale, a otplate su počele lagano da pristižu. Od tada pa nadalje sve je krenulo nizbrdo. Videvši koliko je situacija ozbiljna, brat i sestra su jedno drugome obećali kako će učiniti sve da sačuvaju makar samo „goli" ranč. Zato je Morg prihvatio prilično dobro plaćen posao šerifovog pomoćnika mada se ona protivila tvrdeći da se izlaže opasnosti.

– Ali draga moja sestrice – govorio je sa smeškom – i sama znaš da se u Amarilu gotovo ništa ne događa.
– Najveća gužva je subotom uveče kada se pijanci potuku ili pak kada treba da se uhvati i sprovede neki sitni lopov.

Na kraju je Lila pristala jer je grad Morgu plaćao stan i hranu, a platu je mogao da da za sitne troškove i otplatu rate. No, to nije moglo da oslobodi Lilu strepnje i stalne brige za bratov život. Naime, kao pametna devojka znala je da u zgrad mogu da svrate najrazličitije protuve, prevejani revolveraši i ko zna kakvi ljudi koji su opasnost za javni redi mir. Morg bi tada morao da reaguje što je uvek skopčano sa realnom opasnošću...

Ipak, do sada je sve išlo dobro, odahnula je sa olakšanjem. Ustala je da se spremi odlučivši da pođe u grad i pokuša da nabavi još bodljikave žice za ogradu pre nego što i ostatak krda bude izgubljen. Videću sa Morgom, pomislila je. Jeste da je platu primao tek na kraju meseca, ali možda mu šerif Lejsi može srediti neku akontaciju.

Za trenutak je pogledala kroz prozor i klimnula glavom.

Lila Morgan je bila zdrava devojka srednjeg rasta krupnih tamnih očiju i duge, crne kose. Mnogi u Amarlu i okolinu smatrali su je pravom lepoticom i pokušavali da joj se približe. No, nju nije interesovalo ništa osim ranča, bar dok ne otplati dugove.

Obuzeta razmišljanjem, ona se brzo umila, navukla čistu jahaću odeću i sa police iznad kamina uzela kratku „itaha" dvocevku. Nije nosila revolver, ali Morg nije želeo da ona jaše po okolini bez ikakvog oružja za odbranu. Osim toga, sada nenaoružana nije mogla ni na pašnjake zbog opasnosti od vukova. Ova stara „itaha" najviše joj je odgovarala jer ju je lako potezala iz futrole, dobro gađala i gotovo svaki put pogodila ono što je ciljala. Ponovo ju je ovlaš pregledala, napunila sa dve patrone nabijene teškom sačmom i još dvadesetak stavila u džep jakne.

Zatim je izašla na dvorišta, uzjahala svog vitkog ždrepca prošaranog pegama i uputila se prema brežuljcima.

* * *

Čim je ujahala u glavnu ulicu, Lila je znala da se nešto desilo. Primetivši je, ljudi na ulici su zastajali, brižno je posmatrali, a zatim se tiho došaptavali. Osećala je da joj se u stomaku stvara hladna grudva leda koja se polako ali sigurno pela sve više. Čvrsto je stisnula vođice i osetila neobičnu jezu od koje se stresla.

Jače je mamuznula konja i požurila napred.

Stigavši do šerifove kancelarije videla je da su vrata zatvorena i zaključila da je Nik Lejsi još uvek odsutan. Ali gde je onda Morg? Okrenula se i ugledala dvojicu građana koji su se odmah okrenuli na drugu stranu. Bilo je očigledno da su zurili u nju dok im je bila okrenuta leđima. Pošto ih je poznavala, klimnula je glavom i ljubazno im se javila.

– Dobar dan, gospodine Balarde – kazala je.– Pozdrav i za vas, gospodine Harisone.

Obojica su učtivo klimnuli glavama i rukom dodirnuli obod šešira.

– Dobar dan, Lila – rekli su skoro uglas sa izrazom nelagodnosti na licu. – Ako biste bili ljubazni da nas izvinite – dodao je Balard. – Imamo strašno mnogo posla.

Sada je znala da su se njene slutnje obistinile. Nešto ružno se dogodilo Morgu... Da, da, sigurno je to inače se ljudi ne bi tako ponašali.

– Naravno, razumem – odvratila je tiho. – Samo... Pre nego što odete recite mi šta se desilo, molim vas! I nemojte mi kazati da ne znate o čemu je reč. Primetila sam to čim sam ušla u grad: ljudi zure u mene, a onda brzo okreću glave umesto da me pozdrave. I još nešto. Gde je moj brat?

Oba trgovca se pogledaše. Onda je Balard kratko klimnuo glavom, a Harison je sklopio ruke, poput sveštenika koji počinje da drži propoved.

– Morg je u kapeli, Lila – izustio je hrapavim glasom.

Ona je u prvi mah osetila olakšanje pomislivši da je Morg otišao tamo nekim poslom. Pre nego što je bilo šta uspela da odvrati Balard se namrštio i laktom gurnuo svog prijatelja.

– Ne okoliši i reci joj sve.

Harison je pocrveno. U trenu je pokušao nešto da kaže, ali je samo pognuo glavu. Bilo je očigledno da nije imao snage.

Lila se prestravljeno trže.

– Da mi kaže? Šta treba da mi kaže, Balarde?

Debeljuškasti trgovac je pokušao da zadrži mir.

– Došlo je do sukoba revolverima i Morg je ubijen, Lila.

– Šta?! – povikala je prestravljeno nadajući se da nije dobro čula.

Balard se nakašlja i nastavi smirenim glasom.

– Žao mi je što ti moram reći, ali u salunu de došlo do gužve. Sandens,

revolveraš koji je malo pre toga stigao u grad, napio se i počeo da mahnita. Prvo je ubio krčmara Šona, a onda kockara Lorda. Pošto je bio jedini predstavnik zakona u gradu, Morg je morao da ode na lice mesta i vidi šta se dešava. Uostalom, to mu je i bila dužnost.

Stisnutih usta i praznog pogleda, Lila je zurila u svog sagovornika. Bila je začuđena činjenicom da ne oseća ništa i da je u tom trenutku potpuno obamrla, jedino svesna činjenice da u njoj raste gnev.

– Da... – promrmljala je. – Morg je bio tako savestan...

– Strašno nam je žao, Lila – uključio se sada i Harison.– Niko nije mogao bilo šta da učini. Taj Sandens je pravi đavo, brz kao munja. Niko od nas dosad nije video tako nešto.

– Ali... ka... kako se usudio... – uspela je da promuca. – Morg je... predstavnik zakona...

– To je ološ najgore vrste – dobaci Balard oprezno.– Mada nismo sigurni, ali verovatno je...

– A gde je sada taj Sandens? – prekinula ga je devojka nestrpljivo.– Pobegao?

– Ne, nije, to nikako. Još uvek je u sobi iznad saluna sa dve... devojke. Tako smo čuli... – odvrati čovek nelagodno pogledavši u stranu.

– Hvala vam – kazala je ni sama ne znajući zašto. – Molila bih vas da sa pogrebnikom obavite sve što je potrebno. Sahrana... mislim da je najbolje da se to uradi sutra – dodala je, i sama svesna činjenice da se nešto neobično događa. Nije bila ni ljuta ni žalosna, već nekako prazna. Prazna i nesposobna da se istinski povrati od šoka.

– Naravno da ćemo sve učiniti, Lila – dobacio je Harison.– Ja... možda ne bi bilo loše da sada svratiš do gospođe Balard i popiješ jedan čaj. To će te...

– Ne, hvala vam gospodine, Balarde – odvrati Lila odlučnim glasom.

– Možda kasnije. – Prvo treba nešto da učinim – dodala je, izvukla iz sedla svoju dvocevku i proverila da li je puna.

– Pobogu, devojko! – uzviknuo je Harison. – Nećete valjda da ga potražite?

Nije mu odgovorila. Samo je čvršće stegla oružje i mamuznula konja.

Ali Balard je stao pred nju.

– Čujte, devojko, ne smete! To bi jednostavno bila ludost!

– Molila bih vas da se sklonite, gospodine – zatražila je tiho, ali odlučno. Pošto on nije želeo da odstupi, već u sledećem trenutku uperila mu je dvocevku u grudi. Iznenađen ovakvim obrtom, čovek je uplašeno odskočio, a ona je bez reči pojurila napred.

– Oh, sto mu gromva... – progunđao je Balard.– Šta, ipak je otišla? Moraš je nekakao zaustaviti, Harisone!

No, Lila je već odmicala velikom brzinom.

– Mislim da je to nemoguće – procedio je Vilfred Harison.

I zaista, Lila je već stigla o saluna. Munjevito se sjahala i čvrsto držeći pušku popela se na trem, a onda snažno gurnula leptir vrata.

Ušla je unutra ne obraćajući pašnju na petoro – šestoro pijanaca koji su i pored straha od Sandensa, stojali za šankom. Mršavi kockar ih je ćutke služio, svaki čas se osvrćući prema stepenicama koje su vodile na sprat.

Kada je pred sobom ugledao devojku sa puškom, samo je zinuo nesposoban da kaže bilo šta.

– U kojoj je sobi? – zapitala je Lila bez ikakvog uvoda.

– K...ko? – promucao je kockar.

– Revolveraš koji je ubio Morga! – odvratila je ona kao iz topa.– Rečeno mi je da je još uvek ovde.

Kockar klimnu glavom.

– Jeste. Nalazi se na spratu, u sobi broj četiri. Ali čujte, gospođice! Ne mislite valjda da pođete...?

No, Lila je već išla uz stepenice, a kockar je bespomoćno pogledao u pijance koji su zurili u nju.

– Gospode bože – izustio je jedan od njih u jednom dahu. – Zar ćemo danas sahraniti celu porodicu Lorensovih?

Lila se popela na sprat i odlučno krenula polumračnim, zagušljivim hodnikom. Zaustavivši se ispred vrata sa brojem četiri, pažljivo je osluškula: jedna devojka je plakala dok je druga ispustila uplašen krik.

Ne čekajući, snažno je zakucala. Šumovi su odjednom prestali i zavladala je potpuna tišina.

– Ko je? – upitao je muški glas zaplićući jezikom. – Šta... šta hoćete?

– Sandens?

– Ja sam. O čemu se radi?

– Zovem se Lila i mislim da ste umorni od te dve, mister. Ja sam sveža i... upravo sam se probudila. Možda bi voleli da me upoznate jer... jer znam neke stvari o kojima te dve nisu ni čule. I volim revolveraše... – dodala je nadajući se da joj glas zvuči zavodnički. Doduše, nije je bilo briga. Ako joj na ovaj način ne uspe bila je spremna metkom da razvali bravu na vratima. U tom slučaju bi joj jedan još uvek ostao za Sandensa.

Ali, to se nije dogodilo.

Iznutra su se čuli glasovi, pljesak šamara i jauk, a onda su se vrata lagano odškrinula. Stojeći sa puškom uperenom u vrata Lila je ugledala deo lica koje je začuđeno odmerilo. U magnovenju je spazila odsjaj nečeg metalnog u ruci spuštenoj pored tela i... nije se nimalo dvoumila šta da učini.

Lica kao kamena maska, pritisnula je oroz dva puta zaredom. Začuo se prasak, a vrata su poletela izvaljena iz šarki. Jedan trenutak posle gromkog praska Sandensovo telo poletelo je odbačeno uvis, a onda se razletelo u bezbroj komada.

Praćena vriskom salunskih devojaka, Lila Lorens se okrenula i mirno udaljila držeći u ruci dvocevku koja se još uvek pušila. Sišla je niz stepenice krutim korakom, a od zvonjave u ušima jedva je čula histeričnu

vrisku devojaka i videla ljude pored šanka koji su otvorenih usta zaprepašćeno zurili u nju. U isto vreme kroz otvorena vrata saluna žurno su ulazili radoznali građani.

Kada je stigla do dna stepenica Lila se odjednom bez glasa srušila na pod.

II

Šerif Nik Lejsi bio je čvrst i iskusan čuvar zakona. Radio je u mnogim stočarskim gradovima uključujući i službovanje u Dodžu, a neko vreme je proveo kao zamenik šerifa u Tombstonu. Bio je to mršav koščat pedesetogodišnjak izboranog čela i blagih plavih očiju koje su zračile iskustvom. Sedeo je za svojim pisaćem stolom i blago odmeravao bledu Lilu Morgan preko puta.

– Protiv vas neće biti podignuta nikakva optužnica, devojko – rekao joj je tiho. – Iskreno rečeno, trebalo bi vam dati odlikovanje za to što ste učinili. Posramili ste kukavice ovog grada koje se provlače kao muškarci i kao ljudi.

Ona odmahnu glavom.

– To nije tačno, šerife. Ja... ja u stvari nisam ni znala šta činim. Već sada mi to izgleda kao ružan san. Kao da je neka nepoznata žena otišla do vrata one sobe i pucala bez razmišljanja...

– Nema potrebe za gorčinom, Lila. Sandens je bio ubica koji je došao iz Severne Dakote gde je ucenjen zbog nekoliko ubistava – dodao je pokazujući na poternicu. – Evo, ova je iz Farga, Severna Dakota. Tamo je ubio nekog tinejdžera koga je naterao da se maši revolvera. No, on je uspEo da se izmigolji zakonu i nastavio svoj zločinački pohod. Ali, to sada nije važno. Nagrada i dalje stoji – rekao je i blago se osmehnuo.

– Shvatate li šta sam rekao? – upitao je primetivši devojčin zbunjen pogled.

Lila nabra čelo.

– Čini mi se da shvatam – kazala je lagano izgovarajući reč po reč. Po prvi put je čula o uceni za Sandersa i mada je bila strahovito potresena zbog Morga, to saznanje je u njoj probudilo nadu. Jer, sa nešto novca u džepu mogla bi da plati ratu zajma ili bar navede bankare da joj produže rok što bi najverovatnije spaslo ranč. Tako ni Morgova žrtva ne bi bila uzaludna. Istina, on nije poginuo zbog ranča, ali da nije bilo kredita ne bi se zaposlio niti svoj život izložio riziku. Bila bi to neka vrsta pravde ako bi joj nagrada za likvidaciju njegovog ubice pomogla da sačuva imanje koje je cela porodica izgradila sa toliko muke.

– To je prilična svota – nastavio je šerif.– I da znaš, ovo je nagrada raspisana za samo jedno ubistvo. Hoću reći, lako je moguče da pored ovih dve hiljade dolara postoji još nešto namenjeno onome ko je likvidirao ovako zloglasnog tipa.

– To... to je zaista iznenađenje, verujte. Dobijena svota će mi strašno pomoći...

– Da, razumem te pošto mi je Morg pričao u kakvoj ste situaciji. Ako hoćete možete odmah otiči u banku i obavestiti ih da ćete uskoro imati novac za isplatu dela duga. Ukoliko sa njima sredite da vas pričekaju dok novac ne stigne, ja ću pripremiti dokumenta koja ćete potpisati kada se vratite.

Ona se u trenutku ukočila. Lagano je ustala i duboko udahnula vazduh pokušavajući da se sredi i dođe k sebi. Uprkos bledilu i podočnjacima, bila je lepa, u svojoj najboljoj haljini koju je obukla zbog Morgove sahrane obavljene nešto ranije. Zaustila je nešto da kaže, ali nije našla prave reči. Zato se ćutke okrenula i žurno izašla napolje.

Nik Lejsi je počeo da zvižduće, iskreno zadovoljan zbog ovog, moglo bi se nazvati srećnog obrta u devojčinom životu. Potražio je formulare za isplatu ucene koje će morati da popuni i pošalje oblasnom sudiji na potpis. Pritom je naišao na malenu vreću koja se nalazila u Sandersovoj zaostavštini i istog trenutka se setio da nije pregledao njegove bisage koje je nešto ranije doneo štalski momak.

Bolje da to odmah učinim kako ne bih zaboravio, pomislio je i izvukao ispod stola otrcane bisage koje su pripadale revolverašu. Lagano je izvadio razne stvarčice iz torbe i konačno, na dnu našao neke brižljivo savijene papire. Bolje se namestio na stolici i počeo da ih čita. Trenuci su prolazili i njegovo lice je poprimalo sve ozbiljniji i zabrinutiji izraz.

Završivši sa čitanjem, glasno je uzdahnuo i zagnjurio glavu među šake.

Stvari se nisu razvijale onako kako je predvideo.

– Šerife, banka će mi odložiti otplatu dok ne stigne novac od ucene! – gotovo je uzviknula Lila Lorens koja se pojavila na vratima i prenula ga iz razmišljanja. No, čim je ugledala Lejsijevo tmurno lice, bojažljivo je zastala.

– Šta je sada, šerife?

Lejsi je podigao papir koji je držao u ruci i odvratio – Žao mi je, Lila, ali izgleda da ću morati da odložim podnošenje zahteva za isplatu.

Ona nabra čelo i lagano se spusti na stolicu.

– Ne razumem.

– Našao sam ovo na dnu Sandensovih bisaga – odvratio je on mašući papirom. – Putovao je negde na jug da obavi posao za koji ga je unajmio neko Meksiku. Izgleda da je u pitanju nešto ozbiljno tako da ću ovo morati da pošaljem u Štab rendžera. Oni možda neće dozvoliti da se zna da je Sandens mrtav pre nego što prouče celu stvar. Zaista mi je žao, Lila.

Na njenom čelu pojavila se duboka bora.

– Banka će mi produžiti rok samo na nedelju dana – kazala je bezizraznim glasom.

Šerif slegnu ramenima.

– Strašno mi je žao, ali ja sam ovde nemoćan, Lila. Ovi papiri moraju doći u ruke nekoga ko ima veća ovlašćenja od mene. Stvar može biti od velike važnosti.

Ona odsutno klimnu glavom.

– Naravno – odvratila je sa gorčinom. – Dok oni budu rešavali stvar i dok neki birokrata u odelu ne odluči šta da se radi, ja ću izgubiti svoj ranč – kazala je ustajući. – I to takođe može biti od velike važnosti, šerife Lejsi – dodala je i energičnim korakom izašla iz kancelarije.

Čovek sa zvezdom promrmlja tihu kletvu. Bila je ovo jedna od onih životnih situacija kada je pomišljao da baci svoju zvezdu i uradi onako kako mu osećanja nalažu. Ali, to je trajalo veoma kratko. On je bio čovek koji je znao šta mu je dužnost i ništa ga nije noglo odvratiti sa tog puta.

Dakle, papiri će što je moguće pre morati da budu poslati rendžerima.

* * *

Suze žalopojke! Do vraga, zar je baš to moralo da ga zadesi, pomislio je Dok zlovoljno. Ali, iz ove kože nije mogao. Zapalio je jednu od svojih „virdžinija" cigara i duboko uzdahnuo.

Kada je upoznao Elizabetu Tarner činilo mu se da je ova lepa žena različita od ostalih provincijskih dama. I zaista, stvari su na početku bile gotovo idealne da bi se sada, samo dva meseca kasnije, sve srušilo kao kula od karata. Naime, Liz je cmizdrila kao i sve druge ostavljene žene, uplašene da prazninu nastalu odlaskom jednog čoveka neće, ili bar ne blagovremeno, ispuniti prisustvom nekog drugog.

Gluposti! Kao da je ta praznina uopšte mogla biti popunjena.

Liz je, inače, u redovima takozvanog „odabranog društva" u Ostinu bila izuzetno cenjena. A zašto i ne bi? Bila je lepa, mlada, pametna i bogata. Istina, u poslednje vreme šuškalo se da je njeno bogatstvo dobro uzdrmano i da bi, ako bi se pojavio neki zgodan prosac, bilo jedva toliko da se prikupi neki pristojan miraz.

Naravno, Dok je smatrao da je to potpuno nevažno govoreći joj da su lepota, koju ima, mladost i izuzetan duh više nego dovoljna nagrada za svakog razumnog čoveka. Nasuprot njemu, a poput većine žena, Elizabeta nije bila tog mišljenja. Bolje reći nije bila sigurna da bi kao udavača bez novca mogla naći dostojnog čoveka koji bi joj u svemu odgovarao.

Tako je bar izgledalo toga dana dok su sedeli na travnatom brežuljku i posmatrali kako rumena kugla sunca lagano tone ka zapadu i iščezava između tamnih vrhova vitkih borova. Blag povetarac raznosio je oblačiće dima Dokove mirišljave cigare i šumeo u bokorima lisnatog žbunja.

– Ne budi luckasta, Liz – rekao je Dok mirno. – Zašto ti je odjednom toliko stalo da me zadržiš? Pa, od pr-

vog dana našeg poznanstva si znala da ću jednoga dana otići! Ja ti nikada nisam ni govorio nešto drugo. I zašto sada sve ovo? Bilo ti je jasno da ću jednoga dana nastaviti svoj put, zar ne? I taj dan je danas došao. To nikako ne znači da nisi mila i da te ne cenim, ali... želim da budem slobodan.

– To je samo izgovor – odvratila je mlada žena šmrčući.

– Izgovor? Glupost! Bar toliko me poznaješ i znaš da nisam čovek koji se skriva, nisam licemer. Uvek sam bio iskren prema tebi, a iskren sam i sada. Rekao sam ti da me muči monotonija.

– Znam, znam. Samo... nisam sigurna da li bi te isto toliko mučila da je moj konto u banci viši.

Holidej podiže pogled ka nebu.

– Bože, Liz!! Kako da te uverim da mi je to sasvim svejedno? Ja vek imam dovoljno za život koji je i inače srahovito kratak. Novac mi neće pomoći da ga produžim.

Liz ponovo šmrknu i napući usne.

– Da, da... znam da je tebi je svejedno sve što je vezi sa mnom. Tako mi i treba kada sam bila luda da se zagledam u tebe. Trebalo je da izaberem Darsija, on bi me sada držao kao malo vode na dlanu – kazala je i besno bacila grančicu koju je držala u ruci. No, i on bi me sada napustio. Udavača bez novca nikome nije potrebna.

Holidej ćutke otpuhnu dim. Bilo mu je stvarno žao Liz i želeo je da bude srećna. Ali, strah od siromaštva sputavao je u mnogo čemu i sprečavao da sa optimizmom gleda u budućnost. Naime, neudata mlada žena od dvadeset i šest nije, u skladu sa kriterijumima Divljeg zapada, kao kad bi bila udavača u cvetu mladosti. Stoga se mogla nadati samo nekom ozbiljnijem i starijem mužu, a takvih nije baš bilo na raspolaganju.

A šta je on tu mogao? Od smrti njenog oca, bogatog rančera Sopra Tarnera, poslovi su joj krenuli nizbrdo. Doduše, takvo stanje je bilo u celoj pokrajini i niko se nije mogao pohvaliti većim poslovnim uspesima. Ona je verovatno prošla još gore jer je njene poslove vodio zastupnik, pošten ali ne previše snalažljiv i inteligentan čovek.

Dakle, da bi se Liz rešila svojih kompleksa i lakše prihvatila njegov odlazak, trebalo je rešiti pitanje poslovanja njenog ranča. Najceloviije obrazloženje za ono što se dešava mogao mu je dati njen zastupnik, gospodin Tobi Soms. Zato je otišao do njega čim su se vratili sa izleta, odnosno, odmah pošto je ispratio Liz do kuće.

Gospodin Tobi Soms, maleni, proćelav čovek lisičijeg lica primio ga je dosta uzdržano. Naime, nije ni ustao kada je Holidej ušao u njegovu kancelariju, a umesto pozdrava odmerio ga je hladno i nepristupačno.

No, ni Holidej mu nije ostao dužan. Umesto na stolicu za stranke, seo je na nisko uzano kanabe u uglu odaje i ležerno zavaljen u jastuke i tek posle

dugog „razmišljanja" odgovorio Somsu zašto je došao.

– Želim da znam šta se to događa sa poslovima mis Elizabet Tarner, mister. Po njenoj priči više je nego očigledno da tu nije nešto u redu. Mis Elizabet ima utisak da je svakoga dana sve siromašnija, a to nikako nije dobro, zar ne?

Čovečuljak se nervozno nakašlja.

– Pre svega, veoma je neuobičajeno da se neko raspituje za tuđe poslove, mister Holideje. Po svim pravilima, ja nemam ovlašćenja da sa vama razgovaram o tome. No, pošto ste na neki način... u specifičnoj vezi sa mis Tarner, ovoga puta ću napraviti izuzetak.

Holidej se zadovoljno osmehnu.

– Hvala na posebnom uvažavanju, mister, ali ja bih voleo da pređemo na stvar. Dakle, šta je sa poslovima, mis Tarner?

Čovek se udobnije smestio na stolici i izvadio jedan papir iz fijoke na stolu.

– Vidite, u suštini je sve u redu, a ipak... ipak nije u redu. Stoka se uzgaja, goni i prodaje, a krajnji rezultat je... nekako slab. Troškovi su veliki, a cene niske.

– A zašto ne terate stoku na bolja tržišta? U Dodž, Ebilen i tamo gde su cene povoljnije...?

Soms odmahnu glavom i značajno ga pogleda preko naočara.

– To nije tako jednostavno. Veoma je teško naći goniče... Ali mislim da bi više o tome mogli da saznate od šerifa Everta ili od komandanta rendžera Vilisa. Konačno, te stvari su u njihovoj nadležnosti.

– Zar? Pa ne bih baš rekao. Zbog čega bi Evert ili Vilis imali više veze sa goničima nego vi? – upita Dok ne skrivajući čuđenje, pa čak i neku vrstu negodovanja. – Zaista vas ne razumem.

– Zato što se u pokrajini događa nešto čudno, mister Holideje. U stvari, naprasno su se pojavili banditi koji napadaju samo goniče, bez obzira za koga rade. To je nešto sasvim drugo od ratova u preriji koji smo svi doživeli. Uostalom, pitajte šerifa, on i Vils najbolje znaju šta se događa.

Holidej klimnu glavom.

– Možda ste u pravu, posetiću nekoga ko je za to nadležan. Do viđenja, Somse.

Kada je petnaestak minuta kasnije stigao do zgrade u kojoj je bio smešten pokrajinski štab rendžera, zatekao je zapovednika kako pije kafu posle večere.

– Dakle, mister Holideje, šta se to desilo da ste nas udostojili svojom posetom?

Dok se blago osmehnu.

– Tražim obaveštenja koja mi samo vi možete dati. Dakle, da ne okolišim: Tobi Soms mi je rekao da poslovi moje... prijateljice Liz Tarner ne idu dobro jer se nešto čudno dešava na tržištu stoke. Možete li mi to malo bolje objasniti?

Vilis se prmeškolji u stolici i pripali cigaru.

– Tako je, pred vama nemam razloga ništa da krijem. Dešavaju se neobične stvari i ja mislim da su u pozadini toga neke mutne radnje. No, nesreća je u tome što rendžeri mogu da intervenišu tek kada sve dobije ozbiljnije razmere. Ovo što se sada događa su manje – više pojedinani incidenti, ali...ipak imaju nešto zajedničko. No, sve je još u nadležnosti lokalnih šerifa. Posledice su ipak ozbiljne jer izgleda da neko iz senke vuče konce po unapred utvrđenom planu.

– Na osnovu čega tako mislite?

– Odmah ću vam reći. Stočari iz ovih krajeva uvek su trpeli konkurenciju jeftinije stoke iz Meksika, ali je ta konkurencija bila podnošljiva. Sada je, međutim, stoka iz Meksika poskupela, a naši ljudi ne mogu da joj konkurišu jer nema dovoljno radne snage da oteraju grla na tržište. I ne samo to. Razne bande napadaju transporte, rasteruju krda, a grla stradaju i propadaju. Sve to povećava konačnu cenu, shvatate li?

– Da, da... – potvrdi Holidej zamišljeno. – Te dve pojave se nekako čudno podudaraju. Ipak, možda je prerano videti u tome prste zavere, Vilise.

Šef rendžera slegnu ramenima.

– Ne znam, ali sve miriše na to. Ovdašnji ljudi već su počeli da gunđaju jer sav novac zgrću Meksikanci i špekulanti sa one strane Rio Grande. Već je bilo i nekoliko bankrotstava, a slična sudbina čeka mnoge.

Dok se zamisli. Ako je stočna kriza posledica špekulantskih igara, onda je sudbina Liz Tarner zapečaćena. Samim tim i njegov položaj biće otežan do te mere da će odnosi između njih dvoje postati nepodnošljivi. Bilo mu je jasno da se nešto moralo učiniti kao i to da je eventualni uspeh zavisio od tačne dijagnoze. Dakle, trebalo je utvrditi da li se neko namerno poigrava sa stočarima u Teksasu ili je u pitanju puka slučajnost. Kratko je nabrao čelo i ponovo pogledao u Vilisa.

– Vi smatrate da neko svesno namešta igru?

– Da, skoro sam ubeđen u to. Šta više, mislim da se centar zavere nalazi u Meksiku.

– Oh, to su krupne reči s obzirom da ih izgovara čovek na visokom položaju – promrmljao je Holidej zamišljeno.– Znači, ipak ima nekih dokaza...?

– Pravi, čvrsti dokazi ne postoje, već je u pitanju samo sumnja. Ali nedavno se dogodilo nešto što mislim da mi daje za pravo.

– Zar? A šta to?

Rendžer se samouvereno osmehnuo i odbio gust dim.

– Amarilo. Jeste li čuli nešto o tome?

Dok slegnu ramenima.

– Samo neka kafanska prepričavanja koja govore da je neki pijani stranac došao u grad, napravio nered u salunu i ubio nekoliko osoba među kojima i šerifovog zamenika. Priča

se da ga je posle toga šerifova žena raznela kratkom dvocevkom i da je pri tome ubila i jednu salunsku zabavljačicu koja se našla pored njega.

Vilis se osmehnu.

– U takvim prepričavanjima uvek se nešto doda ili oduzme tako da same priče često izgube vezu sa stvarnošću. Pa, nije sve išlo baš tako. Nije ubijena nijedna devojka, a tog prokletnika nije ubila zamenikova žena već njegova sestra. Po pričanjima „pouzdanih", taj pijani kauboj došao je iz Sandensa u Vajomingu. Predstavio se kao Sandens, mada kažu da mu je pravo ime bilo Čik Nenkerou – objasnio je Vilis i za trenutak zaćutao. – U svakom slučaju, to je zvanična verzija događaja.

– A zar postoji i druga?

– Da, postoji prava verzija. Ubica nije bio pijani kauboj, već neki revolveraš po imenu Sandens iz Dakote. Pravi, okoreli plaćeni ubica koji je svoj revolver iznajmljivao svakome ko je bio spreman da za to dobro plati. Učestvovao je u stočarskim ratovima i obračunima raznih bandi.

Holidej je sa naporom suzbijao nestrpljenje.

– Da, da, razumem. Ali kakve to ima veze sa vašim sumnjama?

Vilis se kratko osmehnu.

– Vidite, šerif u Amarilu je neki Nik Lejsi

– Znam ga. To je pravi čovek.

– Tačno, Nik je takav. E vidite, kada je pretresao Sandensove stvari, na dnu bisaga našao je jedno pismo. Evo – kazao je otvarajući fasciklu i pružajući Holideju pomalo zgužvano pismo. – Možete ga pročitati, mada je suština u tome da je Sandens putovao u grad Akuna Faral u Meksiku kako bi se tamo našao sa nekim Brendonom. Znate li bar otprilike gde je to?

– Akuna Faral? Mislim da je blizu Montreja.

– Tako je. Izgleda da Sandens nikada nije video tog Brendona, ali ma šta da su imali na umu, to je za Sandensa vredelo pet hiljada dolara. Pet hiljada! U pismu dalje piše da Sandens može obaviti posao i u Teksasu. Da, nisam vam rekao da je taj prokletnik odranije dobar prijatelj sa ovdašnjim kradljivcima stoke i banditima, što me je i navelo na pomisao da između Meksika i krađa stoke u Teksasu postoji neka veza.

– Ima li načina da se to sazna? – upita Dok posle kraće pauze, pomalo nesvestan činjenice da ga Vilis izuzetno pažljivo posmatra.

– Ima – odvrati šef rendžera kratko i značajno se osmehnu.– Ali taj način je skopčan sa opasnošću. Zato mislim da ste došli baš kao naručeni. To jest, pretpostavljam da vam je stalo da mis Tarner izvučete iz finansijskih neprilika...

Holudej upitno podignu obrve.

– Mislite da pođem u Meksiko i izvidim stvar?

– Mislim na nešto još efikasnije: da pođete u Akuna Faral pod imenom Sandens, odnosno, da preuznete nje-

govu ulogu. Jeste smelo ali mislim... ubeđen sam da je to jedini način da saznamo šta se događa.

Holidej zabaci glavu i glasno se nasmeja.

– Oh, šta vam pada na pamet? Kako ste uopšte došli na tu pomisao?

– Ovog momenta mi je pala na um. Naime, pročitao sam njegov opis i... osnovne stvari kao što su rast, figura i boja kose se poklapaju. Mislim da je to sasvim dovoljno za početak. Po pismu se zaključuje da se još nikada nije susreo sa tim Brendonom. To znači da jedan ne zna kako drugi izgleda. Dakle, šta mislite, Holideje?

Dok slegnu ramenima.

– Ko zna, možda bi stvarno uspelo. Ipak, sve je tako nejasno i maglovito, Vilise.

– To je verovatno zato što je pismo malo nejasno napisano, mada ja mislim da je tako nešto učinjeno namerno, za slučaj da dođe u tuđe ruke. Znate, ubeđen sam da bi trebalo da iskoristimo ovu mogućnost, Holideje. Jer kada o svemu dobro razmislim, potpuno sam zbunjen i žarko bih želeo da saznam šta se iza svega krije.

Holidej se zamislio. Odlazak u Meksiko pod Vilisovim uslovima bila bi đavolski opasna avantura. S druge strane, ostanak ovde bio bi još opasniji ako se uzme u ozir povređena Liz sa neprestanim suzama, prebacivanjima i željom da ga ščepa. Dakle, nije bilo druge nego da sa jednog zla skoči na još gore, mada mu ovo drugo nije bilo nepoznato. Naime, bio je savršeno svestan velike opasnosti i rizika poduhvata ali je ona na takve stvari odavno navikao. Nije hteo da bude grub, ali u poređenju sa Lizinim jadikovkama, susret sa desperadosima sa one strane Rio Grande bio bi prava pesma.

Stoga je posle kraćeg razmišljanja rešio da pođe tragom koji mu je Vilis otvarao i sudbini prepusti odluku šta će od svega biti. Tako će moći da pogleda Liz u oči i kaže joj da odlazi zbog nje, odnosno sudbine celog ranča i da će se vratiti kada obavi posao. Ako sve prođe u redu i situacija se popravi, ona će mnogo lakše podneti nestalnost i odlazak jednog nezahvalnog muškarca.

– U redu, Vilise – odvratio je najzad. – Poći ću u Meksiko da vidim šta se tamo kuva.– Ako je sve spremno, nema smisla čekati.

– Zaista mi je drago što ste prihvatili moj predlog, Holideje. Ja znam da ste vi sposobni za tako nešto. Ipak, palo mi je na pamet da vam malo pojačanje ne bi škodilo. Daću vam jednog čoveka koji...

Dok podiže ruku.

– Ne, ne, Vilise, ja uvek radim sam jer smem da se pouzdam jedino u sebe i svoj revolver.

– To razumem, ali dozvolite da objasnim. Čovek na koga sam mislio je najbolji među mojim ljudima. Mali je rastom, ali je izuzetno lukav, sposoban i pouzdan da pouzdaniji ne može biti. Nameravao sam da ga pošaljem

na zadatak samog, ali ovako je mnogo bolje.

Holidej nije popuštao.

– Zaista ne vidim šta bi mogao da mi pomogne, Vilise. Pored toga, dva stranca su mnogo upadljivija nego jedan. Uostalom, to znate i sami.

– Nisam mislio da pođete zajedno – odvrati komadant rendžera mirno.

– On bi mogao da jaše ispred vas i na neki način vas diskretno najavljuje. U Akuna Faralu mogao bi da se zavuče u neku mišju rupu i pokuša da sazna sve o tom Brendonu. Osim toga, biće vam pri ruci u slučaju da treba da pošaljte neku poruku.

Holidej se i dalje opirao.

– Jedina poruka koju otuda možete dobiti je poruka o mojoj smrti i zato... zato mi on nije potreban.

Ni Vilis nije lako odustajao.

– I sami znate da je to put u neizvesnost i da može biti vrlo opasno, Holideje. Korišćenje identiteta nekog drugog čoveka uvek može uroditi nepredviđenim posledicama. Čovek nikada ne zna hoće li naleteti na nekoga ko će ga prepoznati. Ovde imam opis odeće kiju je Sandens nosio i mislim da će biti najbolje da se tako nekako i obučete.Do vašeg polaska prikupiću sve raspoložive podatke o njemu tako da eventualnih iznenađenja bude što manje.

– U redu: Pripremite mi odeću i sve što je potrebno. Poći ću prekosutra ujutru, ali bi bilo dobro da se pre toga upoznam sa tim vašim čovekom. Uzgred, kako se on zove?

– Džoni Mek Hju, mister Holideje. Videćete ga pre polaska.

Dok je kratko klimnuo glavom, dodirnuo rukom obod šešira i izašao napolje.

– U redu, Vilise. Vidimo se uskoro.

– Naravno, Holideje. Još jednom napominjem da mi je izuzetno drago što ste prihvatili ovaj zadatak.

Obojica ustadoše i pružiše jedan drugom ruku.

III

Dok Holidej se vrlo brzo uverio da preuzimnjem imena, odeće i izgleda neke druge osobe čovek preuzima i njene neprijatelje.

Naime, dva dana posle odlaska iz Ostina ujahao je u pogranični grad Sabinas kao misteriozni revolveraš Sandens. Nosio je na sebi jednoličnu sivu jaknu, uzane pantalone, košulju sa širokim okovratnikom i prljavosivi „stetson" sa visokim vrhom. Kosa mu je bila očešljana malo drugačije i u bičevima spuštena preko ušiju, poput svog dvojnika koga nikada nije upoznao. Pored toga, nosio je i Sandensov opasač sa futrolom, ali se u njoj nalazio njegov kolt sa drškom od slonove kosti.

Ostatak njegovog ličnog preobražaja u Sandensa bio je relativno jednostavan. Trebalo je samo da izgleda dovoljno grubo i nepristupačno, a u razgovoru da pazi na naglasak kojim se govorilo u Dakoti. Pored toga, preuzeo je i revolveraševog konja, veo-

ma brzog ždrepca koji je, po onome što je pokazao, bio naviknut na duga putovanja. Koristio je, takođe, i Sandensovo sedlo i bisage, a u smotuljku vezanom za zadnji deo sedla nalazile su se i neke druge sitnice koje je revolveraš upotrebljavao. Ako bi kojim slučajem neko pretraživao njegove stvari i bisage tražeći predmete za identifikaciju, našao bi samo ono što pokazuje da je njihov vlasnik zaista Sandens iz Dakote.

Mali rendžer Mek Hju odjahao je dan ranije istim putem kojim se i on kretao. Na svakom mestu i u svakom gradiću kome se zadržao, nastojao je da pomene Sandensovo ime i tobože slučajno da njegov kratak opis. Tako bi ljudi koji ga nikada nisu videli odmah znali o kome se radi. Ta taktika se pokazala uspešnom jer su Doka svuda ljubazno dočekivali i bili veoma uslužni.

Bolje reći, tako je bilo sve dok nije dojahao u Sabinas.

U grad je ušao jednog kasnog popodneva nameravajući da u njemu prenoći pre nego što pređe Rio Grande i zakorači u Meksiko. Jahao je vijugavom glavnom ulicom i odmah se uputio ka gradskoj štali koju je ugledao iza blage okuke, ali i osetio po mirisu. Lagano je prošao kroz široko otvorena vrata i našao se u polumračnoj prostoriji. Ipak, brzo se privikao na tamu i pozdravio štalskog momka koji je lagano slagao bale sa senom. Ugledavši Doka, krtako je klimnuo glavom i za trenutak zastao.

– Daj mu sena i zobi – rekao je.

– I smesti ga u čist boks. Ovde nije baš naročito uredno.

Mladić ga nevoljno odmeri.

– Štala je takva kakva je, mister. Ako vam se ne sviđa možete slobodno ići dalje.

Dok je pogledao nekoliko prljavih pregrada za konje i odmahnuo glavom.

– Nemoj slučajno da mi staviš konja u onaj brlog jer ću ti odseći ruke, lenčugo. Ako ti se to ne sviđa, potražiću tvoga gazdu i ispričati mu kako si vredan. Evo ti dolar i na posao!

Momak se iznenađeno trže. Zatim se brzo ispravio i pažljivo odmerio posetioca od glave do pete.

– Zapamti šta sam ti rekao – dobacio je Holidej preteći. – Ja sam Sandens i ne govorim samo zato da bi uživao u zvuku svoga glasa!

Momak uplašeno ustuknu.

– Onaj revolveraš, je li?

Dok ga hladno odmeri.

Nekoliko trenutaka je vladala neprijatna tišina, a onda mladić dobaci

– Pre dva dana jedan čovek je prošao ovuda i opisao vas je. Ispričao je kako je video kada ste u Ostinu sredili dvojicu ispred „Crvene papuče". Hm... po onome što je reko zaključilo bi se da ste „munjin" rođeni brat.

Izraz Dokovog lica ostao je potpuno isti.

– Bilo bi ti bolje da ne proveravaš – odvratio je i laganim korakom izašao na ulicu obasjanu rumenim zracima zalazećeg sunca.

Uzeo je sobu iznad saluna i pošto se okupao i okrepio sišao je dole da popije jedno piće. Nešto kasnije je praćen radoznalim pogledima, izašao napolje i prešao na drugu stranu ulice gde se nalazio mali, ali prilično dobro uređen restoran. Bez razmišljanja je ušao unutra i naručio odrezak sa povrćem, kafu i kolač.

Usred obeda, unutra je ušao neki nepoznati čovek i sa vrata zapretio da će ga ubiti. Bio je to poluindijanac srednjih godina, lepo razvijen i prilično snažan. Revolver je nosio visoko na levom kuku i sa drškom okrenutom napred što je govorilo da poteže unakrsno desnom rukom. Oružje je nosio sa izvesnom ležernošću, a to je za Doka bio znak da je u pitanju dobar strelac koji najverovatnije brzo poteže.

– Sandenseee! – povikao je čovek glasno i stao na sredini prostorije razmaknuvši noge.– Prošlo je već pet godina, zar ne? Kakva sreća što sam te pronašao! Sećaš se da sam rekao da ću te naći kako bismo jednoga dana izravnali račune. I taj dan je izgleda došao!

– Ja te ne poznajem – odvratio je Dok, u izvesnom smislu umiren podatkom da je ovaj neznanac poslednji put video Sandensa pre „dobrih" pet goduna.

– Znaš ti mene, znaš! – dobacio je čovek uz grimasu. – Ja sam onaj koji će te ubiti.

Za tren oka kafana je bila prazna. Dok je spustio viljušku i nož sa sto i otvoreno pogledao neznanca.

– Tako znači?

– Sto mu gromova, nego šta! Ja te se ne bojim, Sandense. Ni tebe, ni tvoje veštine baratanja revolverom. U međuvremenu sam i ja stekao neki ugled.

– Suviše pričaš – procedi Dok ledeno.

Čovek se lecnu. Nabrao je čelo i primetno pocrveneo, a onda zažmirio kako bi bolje osmotrio svog neprijatelja. Naime, vlasnik je u međuvremenu upalio svetiljke tako da se sada videlo mnogo bolje.

– Gde hoćeš da se razračunamo? – vikao je i dalje neznanac. – Ovde? Napolju?

Holidej ga ravnodušno odmeri.

– Pre nego što nešto preduzmem, hoću da završim obed.

Čovek se ironično nasmeja.

– Zašto da ne? To će ti biti poslednji obrok koji si pojeo i zato uživaj u njemu, Sandense! Koristi poslednje trenutke jer ti ne ostaje još dugo! Ja te čekam napolju – dodao je i zastao kod vrata. – Uzgred, moje ime je Beker. Njega bi morao da se sećaš.

Pošto je ostao sam Dok je mirno nastavio sa jelom, pokušavajući da se seti da li se u informacijama i podacima koje je dobio o Sandensu negde pominjao ovaj Beker. No, nije mogao ničega da se seti. Uostalom, ako je u pitanju bila neka privatna stvar onda se i nije nalazila u službenim doku-

mentima. Glasno je uzdahnuo zaključivši da mu se neznanac indijanskih crta lica već izgledao pomalo sumnjičav.Verovatno je očekivao da ga revolveraš, to jest on, odmah prepozna. Kada se to nije desilo zbunjeno je zastao ne znajući šta da misli.

Pošto je završio večeru ispio je šolju kafe, svestan da ga vlasnik restorana koji je stajao iza šanka bez prekida posmatra. No, prinudio je sebe da se smiri i ponaša se u skladu sa ulogom koju mu je sudbina namenila. Iako on lično nije želeo nikakav sukob, ovaj nepoznati pomahnitali čovek hteo je osvetu, a to je značilo da će doći do sukoba koji će se završiti u dimu baruta.

Ipak, lagano je ustao, ostavio novac pored praznog tanjira i natukao šešir na čelo. Još jednom je proverio opasač, a onda pozdravio vlasnika restorana i odlučnim korakom izašao na ulicu.

Napolju su već bile zapaljene svetiljke. Nije želeo da stupi u krug svetlosti i tako se izloži opasnosti, već je odmah potražio senku. Istovremeno je zapazio grupu ljudi okupljenih oko i iza Bekera. Među njima je vladala određena živost i Dok je pretpostavio da prilažu opklade. Naime, svesno i unapred ugovoren obračun revolverima, častan dvoboj na život i smrt, oduvek je bio veća i zanimljivija atrakcija od pucnjave nastale u svađi ili pijanstvu kada se oružje poteže naglo, najčešće bez ikakave najave i opomene. U ovom slučaju posmatrači su imali vremena da odmere i ocene dvojicu protivnika, procene sve dobre i loše strane i u skladu sa tim polože opkladu.

Beker je stajao na ivici kruga svetlosti, malo razmaknutih nogu i čvrsto ukopan u prašinu. U levoj ruci je držao cigaretu, dok mu se desna nervozno grčila.

– Još me se ne sećaš, Sandense? – upitao je otpuhnuvši dim.

– Čega treba da se sećam? – odbrusio je Dok. – Čim se mašiš revolvera bićeš mrtav i zašto onda odmah ne završimo sa tim?

Beker se trgao.

– Potegnuću kada budem mogao i kada budem spreman.

U gomili se začuo žagor. Bilo je jasno da su ljudi hteli akciju i da im se ovakav odgovor nije dopao. On se, pak, okrenuo i uz pogrdne reči im pripretio da zaćute. Zatim se osvrnuo i još jednom pažljivo osmotrio Doka.

– Imam neki čudam osećaj u vezi sa tobom, mister. Ne izgledaš mi kao Sandens koga ja pamtim, a mene... mene bi morao da se setiš bar po imenu. Ja sam poslednji iz porodice Beker, one porodice koju si zbrisao u Aberdinu, u južnoj Dakoti, kada si nas u ratu između stočara upotrebio kao taoce. Hmm... bio si ubeđen da si i mene likvidirao, ali kao što vidiš... uspeo sam da se izvučem. Pa ja sam onaj koji ti je ispalio metak u leđa! Na tvoju sreću, imao si bisage prebačene preko ramena i metak se odbio od nečeg metalnog što se nalazilo u

njima. Prema tome, ako si sve to zaboravio jedino mogu da pomislim da uopšte nisi...

– Zaveži i potegni, kučkin sine! – prekinuo ga je Holideje grubo, smatrajući da je neznanac i previše rekao.

Beker je istog časa zaćutao. Već sledećeg trenutka njegova desna ruka munjevito se pružila ka desnoj polovini tela i Holidej je postao svedok najbržeg unakrsnog potezanja revolvera koje je ikada video.

No, i njegova ruka je u međuvremenu sevnula naniže i ponovo se digla sa belom drškom kolta u šaci. Pucao je jednom, a onda skoro istovremeno ponovo zategao obarač i drugi put opalio.

Bekerov revolver je već bio van futrole i ruka se dizala naviše, ali je cev još uvek bila okrenuta prema zemlji pa je metak ispaljen iz njega digao oblak prašine i komadiće kamenčića. Trenutak kasnije izazivač se zateturao i od udaraa kuršuma se nekako čudno izvio. Iskolačenih očiju i bezglasno mičući usnama, pao je na zemlju praćen pogledima okupljene gomile.

Holidej je izbacio prazne čaure i ponovo napunio revolver. Bio je napet i duboko uznemiren. Do sto đavola, za dlaku se provukao! Naime, nenaviknut na tuđi opasač zakačio je kolt za ivicu i... Sreća, odmah se snašao, ali da je Beker bio za dlaku brži... Bio je ljut na sebe zbog takvog previda i upitao se nije li došlo vreme da se kloni oružja.

Ipak, samo je kratko odahnuo i pogledao gomilu koja se počela okupljati oko Bekerovog tela. Nekolicina je zbunjeno pogledala u njegovom pravcu, ali su brzo zbunjeno skrenuli poglede. Onda mu je prišao čovek širokih ramena i prosede kose koja mu je izvirivala ispod šešira. Nekoliko sekundi ga je pažljivo posmatrao, a onda učtivo klimnuo glavom.

– Pre možda desetak godina u Montani – počeo je učtivim, pomalo promuklim glasom – video sam kada je neki čovek koga su zvali Sandens ubio u dvoboju svoga protivnika. Čini se da biste to mogli biti vi. Ali, bili to vi ili ne, hteo sam da vam kažem kako ste sigurno najbrži revolveraš koji je ikada svratio u ovaj grad. I samo da znate, Beker uopšte nije bio naivan. Prilično dugo se muvao ovim krajevima i već nekoliko puta je dokazao kako se barata oružjem. A sada će zauvek ostati ovde. Mislim... tamo gore na groblju.

Holidej je klimnuo glavom.

– Na nadgrobnoj ploči mu napišite da je poginuo od čoveka po imenu Sandens – kazao je, izvadio nekoliko srebrnih dolara iz džepa i stavio ih iznenađenom čoveku u ruku. – Pretpostavljam da će ovaj novac biti dovoljan za to.

Pre nego što je sagovornik bilo šta odgovorio, okrenuo se i pošao nazad ka salunu. Dok se udaljavao, čuo je

kako prosedi čovek nekome odgovara na pitanje u vezi novca.

– To je za nadgrobnu ploču za Bekera. Da, nema sumnje, to je Sandens. Još pre sam čuo da mu je običaj da onome koga pobedi u poštenom obračunu plati nadgrobnu ploču. Hm... sigurno ga Beker nije prepoznao...

Holidej je jedva primetno klimnuo glavom nadajući se da će glas o obračunu krenuti ispred njega. Verovatno će se pričati kako je Sandens na putu za Meksiko ubio nekog čoveka u gradiću po imanu Sabinas.To će svakako pomoći potvrđivanju njegove autentičnosti. Bilo bi dobro da sumnje više nema, pomislio je. Jer ako je bude, ovaj put u Meksiko mogao bi da bude put u smrt.

IV

Dva dana po prelasku Rio Grande Holidej je jahao starim putem za Monterej. Do Akuna Farala postojao je i kraći put, ali budući da je u tim krajevima Meksika vrvelo od drumskih razbojnika, bilo je mnogo sigurnije držati se prometnog i dobro poznatog pravca. Naravno, Dok nije ivek bio tako oprezan ali ovom prilikom je smatrao da je to neophodno.

U gradiću koji se zvao Lapazos zatekao je nekoliko Amerikanaca surovog izgleda koji su sedeli za stolovima i ispijali tekilu. Po načinu kako su se ponašali, zaključio je da su to verovatno desperadosi koji su južno od granice našli svoj novi dom. Kada je ušao sumnjičavo su ga odmerili i za trenutak zaćutali. Znao da je to normalno pošto je bi, po njihovom mišljenju, svaki gringo koji kroči u ove krajeve mogao biti neki preobučeni šerif.

Zato se nije iznenadio kada su desperadosi odlučili da ga provere. Jedan mršavko duge kose i loših zuba prišao je njegovom stolu i odgurnuo jednu stolicu. Stavio je ruke na leđa i klimnuo glavom.

– Zdravo – rekao je kratko.

Zaudarao je na znoj i konje, ali Dok je navikao na takve stvari. Zato je mirno nastavio da se igra čašom tekile.

Mršavko ga je neko vreme ćutke posmatrao.

– Postoji štos kako progutati tekilu jednim gutljajem, a da ti ona ne progori rupu na grlu. Treba da uspeš u usta sve odjednom, brzo progutaš, a onda širom otvoriš usta i što brže udahneš. Pokušaj i videćeš da će vredeti.

Dok je vrlo dobro znao koliko će to „vredeti". Bio je to siguran način da do punog izražaja dođe dejstvo paklenog ljute tekile, način da žestoko piće opeče i sagori grlo i glasne žice. Znao je da pri uzimanju tekile treba liznuti so, zatim naglo ispiti piće i držati usta čvrsto zatvorena, a tek pošto se sve proguta liznuti malo soka sa presečenog limuna. Na taj način je onaj ko pije mogao da oseti kakav takav ukus inače bezukusnog, bljutavog pića i izbegne paljenje grla. Ali, to je

mogao da zna samo neko ko je dugo živeo na granici ili proveo izvesno vreme u Meksiku. Naravno, on nije smeo to da pokaže i tako se oda, pa mu nije preostajalo ništa drugo nego da prihvati gorku pilulu.

Zato je odglumio da ga je mršavkova priča zainteresovala. Podigao je čašu sa tekilom i posle kratkog premišljanja sručio tečnost u grlo.

– Progutaj brzo! – savetovao mu je mršavko. – A zatim duboko udahni!

Holidej ga je poslušao i istog trenutka se zagušio od kašlja, dok mu je krv jurnula u lice praćena bujicom suza. Dok se borio da udahne i smiri vatru u telu čuo je razdragan smeh Amerikanaca kao i nekolicine Meksikanaca koji su se našli u kantini. I sam mršavko se previjao od smeha posmatrajući Doka i uživajući u njegovom, delom istinitom, a delom odglumljenom nastojanju da se povrati.

– Zaista vrlo smešno – progunđao je i sam iznenađen turobnom bojom svog glasa ali i bolom koji su mu te reči zadale. Naravno, tekilu je sigurno pravio vlasnik kantine tako da nije bila dovoljno destilisana od nečistih alkoholnih i uljnih sastojaka. To je bilo veoma opasno jer je, popijeno u većim količinama, ovo domaće piće sigurno moglo ubiti čoveka.

Mršavko ga je potapšao po leđima i dao znak vlasniku. Meksikanac je odmah doneo bokal hladne vode koji je Dok odjednom ispio. Tek tada se spustio na stolicu i nekoliko puta duboko udahnuo. Još uvek je imao izgled ljutitog čoveka.

Mršavko zadovoljno klimnu glavom.

– Ništa, prijatelju, u pitanju je samo šala. Hteli smo da proverimo da li si već ranije bio u Meksiku i sada smo sigurni da nisi.!

Njegovi drugovi su se glasno nasmejali, zadovoljni što su nasamarili još jednu žrtvu. Što se tiče Doka, on ih je odmerio ispod oka, a onda izvadio maramicu iz džepa i lagano obrisao oznojeno čelo. Vrativši maramicu nazad, odjednom je potegao svoj teški kolt, malo se izmakao i veštim pokretom udario mršavka vrhom cevi po glavi. Od udaraca dugajlija se prućio po stolu, a onda sa treskom pao na pod gde je ostao da leži krvareći iz usta.

U punom zamahu Holidej se okrenuo u uperio oružje na njegove prijatelje koji su skočili i mašili se revolvera.

– Ni makac! – povikao je i zategao obarač. – Ovaj revolver ima šest metaka! Dakle, pre nego što potegnete oružje, trojica od vas biće mrtvi! Treba da znate da sa Sandensom nema šale!

Pijanci su ustuknuli i kao po komandi odmaknuli ruke od opasača. Iako pripiti, nisu hteli da stradaju zbog jednog udaraca koji je dobio njihov ortak.

– Sandens? Reče li Sandens? – upita jedan bojažljivo.

– Da, baš tako se zovem – odvrati Dok nabusito.

– U redu, mister, u redu – dodao je drugi. – Nismo mislili ništa loše. Shvatićeš da smo morali da budemo oprezni kada su u pitanju Amerikanci koji se ovde pojave. Ima mnogo preobučenih rendžera.

Dok se tobože trgao, glumeći zainteresovanost.

– Zar ovako daleko, na jugu?

– Naravno, idu i dalje, sve do Meksiko Sitija – dobacio je drugi. – A zašto? – upitao je oprezno. – Zar ti to toliko smeta?

Dok odmahnu rukom.

– Ne, ni najmanje. Sredio sam ja već nekoliko zvezdonosaca.

– To smo čuli. Poslednje... ah, da. Doprle su glasine o nekom incidentu u Amarilu. Pomenuto je i ime Sandens...

Holidej ih pogleda ispod oka. Ako je vest o događaju u Amarilu doprla dovde, to bi moglo da iskomplikuje njegovu misiju. Morao je to da spreči.

– Da, da... Jedan ludi šerifov pomoćnik hteo je da me uhapsi pa je dobio svoje – kazao je samouvereno i zadovoljno se osmehnuo primetivši na licima ljudi izraze uvažavanja. Dobro je, pomislio je. Pre nego što krene iz grada priča o njemu biće dobro poznata i sa malo sreće glas o tome proširiće se dalje, sve do Akuna Farala.

Ako bude tako Brendon će ga sigurno čekati, zaključi Dok, zadovoljan što se na kratko zadržao u kantinu malenog Lapazosa.

* * *

Direktor banke bio je mršava proćelav čovek pomalo ukočenog držanja i strogog pogleda. Ipak, Lila je pokušala da deluje što blagonaklonije jer je, u bukvalnom smislu, on u svojim rukama držao budućnost njenog ranča.

– Bio sam voljan da vam izađem u susret i malo produžim rok otplate, mada sam time stvarno išao van pravila i interesa banke, mis Lorens– rekao je važno.– Bojim se da ne mogu neograničeno dugo da čekam da stigne taj novac od nagrade.

Lila se usiljeno osmehnula i klimnula glavom.

– Jasno mi je, mister Fejnse. Ali, prošlo je tek nedalju dana.

– Da, da, prošlo je nedelju dana od isteka vašeg ugovora sa ovom bankom – prokomentarisao je Fejns ozbiljno.– Vi i vaš brat ste se obavezeli da platite određenu iznos rate u određeno vreme, zar ne? Ako to ne učinite banka je ovlašćena da zatraži povlačenje celog kredita – rekao je zažmirivši i podigavši mršavu, koščatu ruku.– Molim vas, nemojte misliti da smo nerazumno sebični jer je to prva reakcija mnogih ljudi. Mi imamo važeći ugovor i bavimo se ovim poslom zbog zarade, a ne da bismo pazili na nečija raspoloženja i osećanja.

– Potpuno mi je jasno – odgovorila je Lila kratko, s mukom se trudeći da prikrije ogorčenje u glasu.

Fejns podiže obrve i uzdržano se nakašlja.

– Hmm... čini mi se da u vašem glasu osećam notu sarkazma, gospođice? Tako nešto treba da eliminišete kada razgovarate sa mnom. Ja sam prema vama bio krajnje pošten, što nije slučaj sa načinom na koji ste se vi i vaš brat odnosili prema meni.

– Ne mešajte sada moga brata u ovo – opomenula ga je tihim, drhtavim glasom stiskajući ruke zgrčene u krilu.– On je mrtav i sada imate posla sa mnom.

Oštro ju je pogledao preko naočara i stisnuo tanke beskrvne usne.

– Onda da se vratimo na činjenice – predložio je odsečno.– Istekao je rok za isplatu vaše redovne rate i ja vam ne mogu dati nikakvo dalje odlaganje. Dakle, moj odgovor je vrlo jednostavan. Platite ratu ili će banka biti prinuđena da zahteva otplatu celog duga i uzme vaš ranč.

– Prinuđena? Vraga! – pobunila se Liz i hitro ustala.– Znam da vam nije stalo do tih mojih par dolara! Mogli biste da kupite i nekoliko puta veći grad od Amarila a da vam opet ostane previše! I nije vam neophodno da me toliko pritiskate, mister Fejnse.

On namesti naočari i još više se uozbilji.

– Pogodba je pogodba i krajnje je vreme da tu lekciju naučite, mlada ženo. Ako bih svakome ko nam duguje dao neki poček, dokle bismo stigli? Hmm... banka bi u tom slučajuo odavno bankrotirala

– Mister Fejnse, šerif Lejsi je iz nekog razloga odložio slanje zahteva za isplatu nagrade. Međutim, to neće trajati dugo. Uostalom, pitajte ga i potvrdiće vam da je novac moj i da ništa nisam izmislila. Problem je u nekim papirima koji su nađeni kod Sandensa i poslati na drugo mesto. Zato je cela stvar samo malo odložena, Niko nije odbio da mi isplati nagradu. Zar se ne biste mogli strpeti još malo, molim vas!

On se namrštio i posle nekoliko minuta ćutanja koji su se Lili učinili kao godina, lagano je klimnuo glavom.

– Dobro, daću vam poček do kraja ove nedelje. Ali onda ćete morati da mi dokažete ne samo da je vaš zahtev za isplatu upućen na nadležno mesto, već ćete morati da mi donesete novac koji dugujete ili pak neki papir koji potvrđuje da vam je taj novac poslat. U protivnom banka će otvoriti stečaj. Eto, to je moja poslednja reč o toj stvari. A sada vas molim da me izvinite, imam puno posla, mis Lorens.

– Hvala vam, mister Fejnse – prisilila je sebe da kaže, a onda se uputila ka vratima. Našavši se napoju, duboko je udahnula vazduh i lagano pošla niz ulicu. Prešavši na drugu stranu, zaustavila se kod zgrade zatvora i bez razmišljanja pokucala na vrata šerifove kancelarije.

– Dobar dan, Lila – pozdravio ju je ljubazno. – Čujem da je stari Fejns želeo da te vidi?

– I video me je – odvratila ge glasom u kome se osećala napetost, a zatim stala pred šerifa.– Molim vas, Lejsi, tražim od vas da odmah pošaljete zahtev za isplatu nagrade.

On je ozbiljno odmeri.

– To ne mogu, Lila.

Ona klonu na stolicu snuždenog lica.

– Za ime božije, zašto ne možete? Meni je taj novac nužno potreban i to što je moguće pre! Ako ga ne dobijem do kraja ove nedelje, Fejns će mi uzeti ranč.

– Oh, ne mislim da će to učiniti – prokomentarisao je ozbiljno.

– Hoće, sigurna sam da hoće, šerife! Jutros sam se jedva uzdržala jer je on bio strašno neprijatan. Toliko je krut i...

– Znam, stari Fejns ume da bude strašno neprijatan – prekinuo je Lejsi blago.– Uživa u moći koju poseduje, bolje reći u tome što su ljudi prinuđeni da odu do njega i mole za novac.

– Ja sve to znam, ali me ovoga puta interesuje samo moj novac, šerife. Molim vas, zar ne možete konačno da pošaljete taj zahtev?

On je nekoliko trenutaka razmišljao, a onda ovratio smirenim, izuzetno ozbiljnim glasom:

– Izgleda da je onaj papir bio važniji nego što sam mislio, Lila. Mislim da imate pravo da znate pa ću vam ispričati, ali moliću vas da informaciju zadržite za sebe. Dakle, pismo se našlo na stolu komadanta rendžera i povodom toga je preduzeta neka akcija. Iz uputstva koje sam dobio zaključio sam da moram „pokriti" Sandensovu smrt jer je jedan čovek preuzeo njegovu ulogu. Jednom rečju, kada bi se saznalo da je Sandens mrtav, taj čovek bi bio u smrtnoj opasnosti. Eto, to je razlog zbog čega još uvek ne mogu da podnedem taj zahtev. Lila.

Ona je neko vreme ćutala.

– To je u redu, ali... ako ne dobijem taj novac, moja budućnost će biti na kocki. Oh, bože – očajnički je raširila ruke, šta ću ako sve izgubim?

Šerif joj stavi ruku na rame.

– Ja ću razgovarati sa Fejsom i objasniti mu situaciju. U stvari, malo ću ga uplašiti time šta bi se moglo desiti ako bi planovi organa vlasti propali zbog njegovih postupaka. Lako ću ga uplašiti, iako se pravi da je hrabar.

Na devojčinom licu pojavila se senka nade.

– Mislite li da ćete uspeti?

Čovek sa zvezdom klimnu glavom.

– Pritegnuću ga koliko god budem mogao. Uostalom, ko zna? Sve može biti završeno za dan – dva.

Devojka se sa nadom osmehnula.

Htela je da veruje u to.

V

Akuna Faral je bio gradić niskih kuća napravljenih od nepečene cigle, razbacanih na padini niskog brežuljka, sa poslovnim delom koncentrisa-

nim oko malog trga na veštački napravljenoj zaravni. Bio je to, u stvari, ravan plato koji su napravili stotine peona i indiosa u poslednjim godinama vladavine konkvistadora. Nekada je tu bio rudnik srebra, a na drugoj strani brežuljka, tamo gde pravo sa udaljenog i nevidljivog zaliva dopiru svežija vazdušna strujanja, bile su kuće španskih nadzornika. Rude je vremenom nestalo, ali je u međuvremenu Akuna Faral postao odmorište brojnih putnika koji su putovali u Monterej. To je gradu donelo razvoj i napredak.

Sve u svemu, Akuna Faral je bio slikovit i zanimljiv grad. U njemu su stanovali vladini službenici i oni koji su vodili računa o prostranim područjima zemlje koja je okruživala brežuljak, kao i o peonima koji su je naseljavali. U gradu je, takođe, postojala arena velika kao trg i pijaca kojom se Mek Hju šetao praćen radoznalim pogledima meksikanskog življa. To ne znači da u gradu nije bilo drugih „gringosa" kako su Meksikanci zvali Amerikance, ali Mek Hju je bio simpatičan i ljubazan, pošteno je plaćao sve što je kupovao i to je doprinelo da ga posle samo jednog dana boravka u gradu smatraju za prijatelja. A to je mali rendžer i želeo smatrajući da oni znaju sve što se događa u gradu i okolini i da će od njih dobiti obaveštenja koja bude želeo.

Što se tiče smeštaja, odseo je u kantini „El Korijentes" ali su ljudi prema njemu bili prilično sumnjičavi. To ga nije mnogo brinulo: pretpostavljao je da ga smatraju za gringosa u bekstvu pred zakonom, a to je samo moglo doprineti slici koju je o sebi želeo da stvori. No, ubrzo je video da posluga drži jezik za zubima i ne odgovara na njegova pitanja. Većina ih se pravila da ne razume engleski, ali kada je pokušao da im se obrati na španskom, oni su odbijali da odgovore. Kada je pomenuo ime Brendon, neki su pokazali otvoren strah.

No, nadao se da će na pijaci imati više sreće. Tako je od jedne krupne, pričljive žene naručio čašu voćnog soka i seo pored nje na klimavu stolicu koju mu je ponudila. Ona mu se prijateljski osmehnula i žmirkajući ga odmerila.

– Vi ste čudan gringo – rekla je posmatrajući ga rukama oslonjenim na kukove. – Većina onih koji dođu ovamo ostaju kratko, često se tuku zbog žena ili novca i pokušavaju da kradu od nas. Mi znamo da su oni siromašni baš kao i mi, ali ipak... ovde ljudi ne kradu jedni od drugih. Čak i ako nešto kupe bedno nam plaćaju za ono što im ponudimo. A vi pošteno plaćate, kupujete našoj deci kolače i... vidi se da ste prijateljski raspoloženi.

Mek Hju se osmehnuo i pružio joj lončić od zemlje.

– Vrlo fini sok, senjora.

Ona mu sa osmehom „pripreti" prstom.

– Ah, vidim da izbegavate moja pitanja.

Ona ga „prijateljski" gurnu u rame.

– Ah, nemojte sa mnom igrati tu igri, gringo! Niste vi baš tako naivni, zar ne? Dobro, pitaću vas otvoreno. Ostajete li ovde ili ste u prolazu? Možda ste se uputili u Montrej?

– Možda – odvrati Mek Hju smešeći se.

– Aha, jasno mi je. Dobro, to nije moja stvar. Želela sam samo da pomognem ako vam je potrebna pomoć.

– Trenutno nije, ali... Možda ipak ima nešto u čemu mi možete pomoći.

– Recite kako?

– Znate li nekog gringosa po imenu Brendon?

Žena nabra čelo i zamisli se.

– Zaista ne znam, senjor... Ali mogla bih saznati od nekoga... ako vam je zaista važno.

– Dosta mi je važno, ali ne bih želeo da vas dovedem u bilo kakavu nepiliku, razumete?

Ona sa razumevanjem klimnu glavom.

– Razumem, senjor, hvala vam što se brinete. A sada moram da nacedim još soka.

Mek Hju ustade.

– Puno vam hvala, senjora – rekao je, dodirnuo prstima obod šešira i polako se udaljio.

Računao je na to da će se Meksikanka raspitati i da ju je dovoljno jasno upozorio da to učini u tišini. Sa malo sreće možda će do večeri imati o Brendonu neke informacije koje će koristiti Holideju kada se pojavi. A to će biti sutra posle podne, ako na putu nije upao u neku nepriliku.

Ostatak dana Mek Hju je šetao gradom, posmatrao borbu bikova u areni, ne razumevajući zašto se Meksikanci toliko oduševljavaju posmatrajući ubijanje tih jadnih životinja. Po njegovom mišljenju sve to je bilo suviše surovo i pomalo ponižavajuće za posmatrače.

Na izlasku iz arene naleteo je na cnokosu senjoritu sa cvetom u kosi koju je posle kratkog ćaskanja pozvao na večeru. Tako je sledeća dva sata proveo u prijatnom društvu, uz dobru hranu i crno vino, pa je na rastanku dobio blistav osmeh i kratak ali sladak poljubac vrhovima usana.

Dok se u mraku penjao uz spoljne stepenice koje su vodile do hodnika i soba na spratu, još uvek je razmišljao o lepoj Meksikanki. U jednom trenutku osetio je da mu se od vina muti po glavi pa se, pre nego što je otvorio vrata sobe, sagnuo i naslonio na zid. To je bila sreća jer ga je nož koji je u tom trenutku poleteo iz mraka promašio za dlaku.

Istog trena, munjevito je kleknuo i izvadio teški kolt. Pri slaboj svetlosti koja je dopirala kroz prozor hodnika, ugledao je ubicu sa nožem u ruci. Iz sve snage je zamahnuo koltom i napadač je muklo zastenjao, a nož zazvečao na podu.

– Pako... – procedio je nepoznati.

To je značilo da ih ima dvojica pa se Mek Hju munjevito okrenuo. Istog

trena drugi napadač ga je dohvatio po leđima i težina udarca oborila ga je na pod. Kolt mu je iskliznuo iz ruke, a nečiji prsti zgrabili su ga za kosu i zategli glavu unazad. Bio je to potez ubice koji prethodi udaru noža u grlo. No, mali rendžer se svom snagom zgrčio, munjevito se okrenuvši odupreo se leđima o pod i svom snagom udario napadača u nezaštićeni donji deo trbuha.

Napadač je prigušeno kriknuo, a Mek Hju ga je još jednom udario nogom tako da je pao i ispustio nož. Ali, prvi napadač je tada trijumfalno kriknuo dograbivši nož koji je njegov saučesnik ispustio. Ugledavši nejasno svetlucanje metala na podu, rendžer se bacio napred i dohvatio kolt, a onda se, oslonjen na lakat, okrenuo u trenutku kada je napadačeva ruka poletela napred.

Teški kolt planuo je dva puta i napadač je kroz vrata odbačen u hodnik; nož koji je držao u uci samo je okrznuo rendžera po ramenu. U istom trenutku je drugi ubica, uplašen onim što se desilo, jurnuo pored njega i nestao u tami hodnika.

Začuo je viku u prizemlju i bat koraka uz stepenice, ali nije potrčao za beguncem. Pažljivo je napunio revolver razmišljajući o tome da li je napad delo nekog ljubomornog udvarača crnokose Meksikanke ili možda ima neke veze sa njegovim raspitivanjem za Brendona.

U tom trenutku na ovo pitanje nije imao odgovor.

* * *

Međutim, ujutru mu je bilo jasno da je napadnut zato što se raspitivao za Brendona. Krupna senjora koja je prodavala sok od limuna nije se pojavila na pijaci, a stari Meksikanac koji je imao tezgu pored nje rekao mu je da je nije video.

Veći deo dana proveo je pretražujući grad i raspitujući se, ali niko nije znao da mu kaže bilo šta o njoj. Simpatična žena kao da je nestala sa lica zemlje. Bilo mu je zaista žao, ali okolnosti su bile takve da nije imao vremena za tugu.

No, ipak je uspeo da sazna određene pojedinsti na osnovu kojih je izgradio dosta jasnu sliku postojećeg stanja stvari.

Upravo pred zalazak sunca u grad je stigao Holidej.

Mek Hju je sedeo na terasi kantine i večerao kada je ugledao svog saradnika koji je jahao glavnom ulicom na krovu pokrivenom prašinom. Životinja se umornim hodom kretala prema pijaci, a on je lagano ustao i krenuo u tom pravcu. Za trenutak je zastao da zapali cigaretu baš ispred Holidejevog konja.

Dok je zategao vođice i „oštro" ga oslovio – Do đavola, pazite kuda idete, mister!

Mek Hju je ugasio palidrvce i podigao pogled.

– Izvinite, nisam obratio pažnju.

– Sledeći put ću vas pregaziti!

– Rekao sam da nisam hteo i neću se više izvinjavati – odvratio je rendžer i žmureći pogledao u Holideja.– Izgedate umorni, mister. Mogao bih da vam preporučim onu kantinu tamo, ali ako želite dobru hranu, možete je dobiti na pijaci. Pored one trgovine u kojoj ima dobrog, svežeg povrća služi se odličan i jeftin čili.

Holidej je učtivo klimnuo i lagano prošao pored njega. Zatim je smestio konja u štalu, a zatim uzeo sobu na spratu kantine. Nije hteo da pita u kojoj je sobi Mek Hju jer je smatrao da će biti bolje ako ne pokazuje preveliki interes. Pošto se osvežio sišao je dole, naručio večeru i sedeći na terasi posmatrao šta se dešava u gradu. Razmišljao je da li će morati da se raspituje za Brendona ili taj čovek već zna za njegov dolazak i čeka trenutak kada da mu priđe.

Pošto je završio večeru, ustao je i lagano se šetajući prešao preko trga, a onda se tamnom stranom ulice uputio ka nizu dućančića na pijaci. Povremeno se zaustavljao i tobože razgledao izloge sa suvenirima i raznim sitnicama da bi konačno stigao do mesta gde je ugledao svog saradnika. Mek Hju je stajao pored jedne tezge leđima naslonjen na stub nastrešnice i jedući komad dinje, glasno razgovarao sa nekom Meksikankom.

Dok je lagano prišao i naslonio se na stub u blizini.

– Izgleda da ste žestoko jahali – dobaci mali rendžer gotovo ne mičući usnama i ne gledajući u njegovom pravcu.

– Mala nezgoda na putu. Usputna zaseda i nepotrebno zadržavanje. Ali, uspeo sam da sredim napadača. Hm... dobro ste raširili glas o Sandensu. Taj čova ima dosta neprijatelja.

Mek Hju je prineo krišku dinje usnama.

– Izgleda da je taj Brendon veoma opasan čovek. Raspitivao sam se za njega kod jedne žene i ona je sutradan nestala, a sinoć su dvojica pokušala da mi prerežu grlo.

– Čuo sam. Izgleda da je bilo gadno.

Rendžer klimnu glavom i dalje jedući dinju.

– Jeste li uzeli sobu?

– Broj jedanaest.

– Ja sam u broju šest. Prolazite pored mojih vrata.

– U redu. Bolje da nas ovde ne vide zajedno. Adios.

– Sa srećom, Holideje.

Dok je stisnuo opušak cigarete i laganim korakom se udaljio. Zatim je prošetao gradom da bi upoznao njegov položaj i vratio se u kantinu. Nekih desetak minuta se zadržao u baru, popio piće i laganim korakom se popeo na sprat. Zastao je pred vratima sobe broj šest i kucnuo, prvo dva puta kratko, a posle pauze još jednom što je bio ugovoreni znak.

– Napred! – čuo je iznutra prigušen Džonijev glas i bez čekanja ušao.

U sobi je bilo mračno tako da mu je trebalo nekoliko trenutaka da se privikne na tamu.

– Sedite – rekao mu je Mek Hju pokazujući na stolicu pored malenog stola. – Mislim da je bolje da ne palimo svetlost.

– Sasvim mi odgovara – odvratio je Dok isto tako tiho. – Šta ima novo? Jeste li nešto saznali?

– Ne mnogo. Nisam saznao glavne pojedinosti i imena ličnosti, ali sam proniknuo u suštinu zbivanja.

– Da čujem. Pričajte.

– Evo, reći ću vam šta sam čuo i šta sam zaključio. Najprostije rečeno, mislim da je u igri velika zarada. Grupa poslovnih ljudi sa one strane Rija ušla je u igru sa meksičkim lokalnim vlastima. Samo što mi se čini da te vlasti ovoga puta nemaju odobrenje vlade u Meksiko Sitiju.

Holidej nabra čelo.

– Deljenje karata ispod stola, je li? Za gospodu iz poslovnih krugova to ne bi bilo prvi put.

– Naravno, pošto su te parajlije radi profita spremne na sve. Saznao sam da je ovde uložen veliki kapital, jer je sa vakerosima koji platu od pet pezosa smatraju pravim bogatstvom moguć veoma jeftin uzgoj stoke.

– To verujem. Ali to još uvek nije nezakonito.

– Da, ali ima i dalje. Dakle, stoka se ovde uzgaja, a onda brodovima transportuje do Galvestona, odakle se dalje tera na američko tržište. Naravno, cena takve stoke je mnogo niža od onoga što traže teksaški uzgajivači. Koliko sam mogao da izračunam, tu se pravi promet od tri do četiri stotine posto.

– Da, da... zakon konkurencije. Ali koliko znam, to meso je tvrđe i mršavije.

– Naravno, ali to se uopšte ne gleda kada je potražnja velika. Posle rata se plaćalo četrdeset, pedeset dolara za vreću kože i kostiju.

– Koliko znam, sada nema nestašice mesa – prokomentarisao je Dok tiho.

– O tome ćemo kasnije, Dok. Pre toga bih hteo da vam objasnim šta se ovde događa i gde su umešane lokalne vlasti.

– Baš me interesuje da to čujem.

– Vidite, zemlja u ovoj pokrajini uglavnom pripada državi i njome upravljaju vladini administratori i vojnici. Dakle, posedi pripadaju vladi, a peoni – seljaci rade i obrađuju ih. Izgleda da je nekoliko vladinih službenika „podmazano" kako bi sredili da stoku koju uzgajaju peoni dobije određena grupa ljudi. Naravno, to je profitabilno, ali nedovoljno.

– Zaista? Zar nisu mogli da uštede na transportu?

– Jesu. Nekoliko ljudi mi je reklo da se stoka tera do mora, a onda ukrcava u brodove.

– Naravno, brodovi su njihovi?

– Svakako. Nekoliko brodova za transport drveta prepravljeni su za transport stoke.

Dok klimnu glavom.

– Hm... sada mi je jasno kako taj proces funkcioniše. Peoni gaje jeftinu stoku, špekulanti je kupuju po najnižoj ceni i prevoze u Sjedinjene Države svojim brodovima. Tamo je prodaju i ostvaruju profit. Sve to ne bi bilo nezakonito da nije nagodbe sa meksičkim lokalnim vlastima, ali to nas se u krajnjoj liniji ne tiče. A jeste li doznali koji su ljudi sa one strane Rio Grande umešani u to?

– Ne. Jedino znam da postoji Brendon, ali nije poznato ko stoji iza njega.

– Da, da... Znate li samo šta me čudi?

– Šta?

– Ne razumem zašto je tu potreban čovek kao što je Sandens? Zbog čega bi ga Brendon zvao?

– Možda radi lične zaštite. Ti poslovi sa sobom uvek nose rizik.

– Ne verujem. Za tako nešto imao je na raspolaganju dosta ovdašnjeg šljama... i to za sitan novac. Ostale zakulisne radnje još uvek nam nisu poznate. To će se verovatno saznati od samoga Brendona.

– Svakako. Ali, kako ga naći? Imate li neki plan?

– Za sada ne, ali jedini način da čovek nekoga nađe je da se raspita za njega. I baš to ću učiniti. Raspitaću se dole u salunu.

– Neka je sa srećom. Ja ću motriti iz prikrajka. I znajte da sam uvek u blizini.

Holidej je klimnuo glavom, kroz odškrinuta vrata proverio ima li nekoga u hodniku i lagano sišao u salun.

Velika prostorija sada je delovala mnogo življe. Svirala je muzika, a jedna crnokosa devojka u zeleno – crvenoj haljini pevala je i igrala neku temperamentnu špansku igru. U kosi je imala prekrasan crveni cvet. Pucketala je kastanjetama, šetala se iza stolova izazovno njišući kukovima. Neki Meksikanci su ustali i pridružili joj se se u igri. Devojka je na kraju završila uz gromko zvonjenje kastanjetama i besno lupanje potpetica.

Holidej ju je netremice posmatrao i kada je ona pogledala prema njemu, jedva primetno joj je klimnuo glavom. Devojka se kratko vreme dvoumila, a onda krenula ka njemu. Ljudi pored kojih je prolazila govorili su joj nešto na španskom, ali ona nije odgovarala... Zastala je pored Hoideja i zagledala mu se u lice.

– Popila bih malo crvenog vina, senjor.

Dok podiže obrvu.

– Zaista? To bih mogao da vam priuštim – odvratio je i dao znak krčmaru da donese piće. – Nego, težak posao ta vaša igra – dodao je.

Ona je slegnula ramenima i uzevši čašu, diskretno mu nazdravila. Zatim je pažljivo probala vino, a zatim ispila čašu do pola.

– Posao od koga se u svakom slučaju ožedni, senjor – odgovorila je smešeći se. – Ja sam Rozita.

– Sandens – odvratio je Holidej.

Na trenutak mu se učinilo da se trgla.

– Samo to? – upitala je.

– Na to se odazivam.

– Čudno ime, senjor. Možda se tako zove grad u kome ste rođeni?

– Ne, tako se zove jedna indijanska igra u kojoj ljudi zahvaljuju Velikom Duhu za kišu.

– Tako? A kako ste vi dobili to ime?

Dok se za trenutak zamisli. U informacijama koje je dobio o Sandensu nije bilo podataka o tome. Ipak je, znajući da bi čak i takve stvarčice mogle da ga otkriju, u trenu složio priču.

– Neki ljudi su me prvi put tako nazvali posle napada na logor Sijuksa u trenutku kada su indijanski radnici igrali baš tu igru. Zbog toga nas nisu videli dok nismo pripucali. Bio je to veliki pokolj. Bilo je onih koji su tada hteli da me odlikuju.

Ponovo se trgla i Dok zapazi kako su joj oči kratko sevnule, oči lukave, hladne i inteligenrtne. Odjednom je shvatio sa mora biti izuzetno oprezan i da nije pogrešio što je bio sumnjičav povodom njenih, tobože slučajnih pitanja. Ta devojka je bila mnogo više od obične barske igračice.

– Kakvo je vaše mišljenje o Meksikancima, senjor? – upitala je.

Slegnuo je ramenima.

– Primam ih takve kakvi jesu. Neki su dobri, a neki „maj malo".

– Znate španski? – upitala je zainteresovano, a Dok se naljutio zbog te nesmotrene omaške. Jer, pravi Sandens nije znao ni reč španskog.

Namrštio se i nehajno odmahnuo rukom.

– Ah ne, nije to u pitanju. Usput sam naučio nekoliko reči: senjorita, adios, maj malo, bueno, tekila, pulka...

Ona se glasno nasmeja.

– Si, sada razumem. To su reči koje dosta pomažu. Nego, hoćete li Rozitu častiti sa još jednom čašom vina?

– Zašto da ne? – odvratio je spremno, ponovo dao znak krčmaru i odahnuo. Imao je osećaj da je prošao neku vrstu ispita. Sada je tu prednost morao da očuva ili je poveća, ako je moguće.– Hu! Ipak nije tako vruće kao tamo odakle sam došao! – dodao je prešavši rukom po čelu.

– A gde je to, senjor? – upitala je lepotica, srknula vino, a zatim uzela cigaretu iz Dokovog džepa. On se iznenadio, ali je ipak kresnuo šibicu i prineo palidrvce vrhu cigare.Ona mu je dunula dim u lice i prodorno ga pogledala.

– Severna Dakota, mada je Južna moje pravo prebivalište.

– Zašto ste došli u Meksiko? Ili to možda ne bih trebala da vas pitam?

On nije oklevao.

– Možda ne bi trebalo ali... došao sam ovamo da nađem nekoga. U stvari, baš ovde, u ovom gradu.

– Oh, tako? Možda ja mogu da vam pomognem? Poznajem većinu ljudi u

Akuna Faralu, od toreadora do vladinih službenika.

Holidej se lukavo osmehnu.

– Taj koga tražim nije ni jedno ni drugo. On je gringo i zove se Brendon.

Ona je srknula vino ne menjajući izraz lica i nastavila da pije sve dok se čaša nije ispraznila. Onda je povukla dim, ispravila se i uhvatila ga za desnu ruku. Dok ju je trgao, a devojka ga je zbunjeno pogledala.

– To je ruka kojom držim revolver, Rozita. Ako želite da se držimo za ruke, moraćete da se naviknete na moju levu.

Ona je ozbiljno klimnula glavom i uzevši ga za levu ruku, povukla ga od šanka. Pokušao je da se odupre, ali sada ga je povukla još snažnije.

– Dođite sa mnom.

– Kuda?

– Videćete.

– Hoću odmah da znam kuda me vodite inače ne idem ni korak odavde!

Ona je sevnula očima, a zatim se usiljeno osmehnula. Ipak, Dok se nije dao prevariti: iako su se njene rumene, vlažne usne osmehivale sa puno obećanja, njene oči su ostale hladne i sračunate.

– Niste mnogo ljubazni, senjor Sandense!

– Zbog toga i jesam živ!

Samo je potvrdno klimnula glavom.

– Si, čula sam da ste obazriv čovek. Ali, pred nam je dug put. Brendon čeka.

– To je istina?

Nestrpljivo je odmahnula rukom.

– On nas čeka i nije baš preterano strpljiv! Oh, zbog čega mislite da sam vam postavljala sva ona pitanja?

– Bio sam ubeđen da je to zbog mog lepog lica – odvratilo je ozbiljno.

– Ne šalite se sa mnom, senjor! Ovo je za vas verovatno samo jedan od uobičajenih poslova, ali za mene i moje prijatelje stvar je vrlo važna. Pratili smo vas dok ste išli putem za Montrej i znamo da ste ubili dva čoveka; jednog u Sabinasu i jednog na uzvišenju pored puta. Taj drugi je bio naš čovek i mora da vas je pobrkao sa nekim.

Ili je možda bio u Sabinasu i čuo kada je Beker rekao da nisam pravi Sandens, pomisli Dok.

– Čini se da ste budno motrili na mene – rekao.

– Izgled da jesmo – odvratila je. – A sada dođite. Senjor Brendon čeka.

Holidejevo lice bilo je poput maske. Ako odmah pođe, pomislio je, neće moći Džoniju da ostavi poruku kuda je krenuo. No, izgleda da izbora nije bilo. Znao je da mora poći za njom jer bi svako oklevanje bilo sumnjivo. Ostalo mu je da se nada da će ga mali rendžer pratiti.

Zato je levom rukom obgrlio devojku oko struka i prinudio sebe da se osmehne.

– Čini mi se da je bolje da odavde izađemo kao da smo obuzeti manje važnim stvarima od susreta sa Brendonom, zar ne?

Ona se tiho nasmejala i naslonila mu glavu na rame. Dok su prolazili između stolova jedva primetno se okrenuo i ugledo Mek Hjua koji se namerno pomerio iz senke. Rendžer ga nije ni pogledao, ali je rukom dodirnuo obod šešira.

Sada je mogao da odahne pošto je to bio znak da će ga rendžer pratiti na bezbednoj udaljenosti. Ipak je žalio što nije imao vremena da ga upozori kako će možda uleteti u opasnost. No, nadao se da će Mek Hjuovo iskustvo i znanje savladati sve eventualne probleme.

Sada je morao da misli na put i ono što ga čeka.

Posle nekih petnaestak minuta već su jahali putem koji je vodio ka jugozapadu. Iza vrhova Sijere izronio je srebrnasti mesec, ali i bez njega mlada Meksikanka je tačno znala kuda ide. Procenio je da su prešli nekih desetak milja pre nego što su u preriji ugledale niske bele građevine nekog velikog ranča. Glavna zgrada bila je opasana zidom sa jednom osmatračkom kulom i teškim drvenim vratnicama.

– Ovo liči na tvrđavu – primetio je, ali devojka nije komentarisala.

Stigli su gotovo do same kule, ali nije primetio nijednog stražara. Tada je Rozita stavila šake oko usta i pustila glas noćne ptice čije je ćukanje Holidej čuo u mraku iza kantine. Ništa se nije desilo puna tri minuta, a onda su se vratnice bešumno otvorile i Dok je ugledao dvojicu sa puškama na gotovs.

Ujahali su u dvorište gde ga je uzeo uznemirujući osećaj neprijatnosti. Stražari su im pokretima pušaka dali znak da sjašu i pešice odu do kuće u kojoj je gorelo svetlo. Čim su stigli na ulaz, teška izrezbarena vrata se su se otvorila, a pored njih je stajao stražar sa skraćenom dvocevkom. Odmerivši ih, on se sklonuo da ih propusti i Dok je ćutke nastavio za devojkom. Posle nekoliko trenutaka ušli su u prostoriju koja je Holideja podsetila na biblioteku.

– Sačekajte ovde – kazala je devojka pokazujući mu da sedne. – Senjor Brendon će brzo doći.

To su bile prve reči koje je izgovorila od trenutka kada su napustili grad.

Holidej je ćutke klimnuo glavom i zabacivši šešir spustio se u fotelju presvučenu kožom. Lagano je osmotrio prostoriju u kojoj je razabrao mnoštvo originalnih starih predmeta španskog porekla. Dok je posmatrao dve interesantne slike, vrata u zidu nečujno su se otvorila i u odaju je ušao neki visok čovek odeven kao Amerikanac. Holidej ga je primetio, ali nije mogao da mu razabere lice jer je bilo u senci velikog abažura viseće lampe.

– Drago mi je što ste došli, senjor Sandense – rekao je nepoznati. – Ja sam Brendon.

U prvi mah glas se Doku učinio poznat, ali nije obratio pažnju. Ustao je i žmirkajući pogledao u čoveka koji

je pošao nekoliko koraka napred i ušao u krug svetlosti.

Pravo iznenađenje je tek predstojalo.

Pogledavši Holidej u lice domaćin je zastao kao ukopan i razrogačenim očima se zagledao u svog posetioca. Isto je bilo i na drugoj strani jer je Dok bez reči i pokreta zurio u svog domaćina. Iznenađenje je bilo obostrano i potpuno pošto su obojca bili znanci iz ne tako davne prošlosti.

Pred Holidejem je ledenog osmeha na zaprepašćenom licu stajao teksaški biznismen Brent Mening.

Izgledalo je da ni on ne veruje sopstvenim očima.

VI

– Dok Holidej! – izustio je Mening poluglasno i ustuknuo ka malim vratima kroz koja je ušao. No, Dik ga je zadržao pokretom ruke.

– Da, to sam ja i moram priznati da nisam ništa manje iznenađen nego vi, mister Mening. Prema tome, u istom smo položaju.

Holidej je govorio dosta smireno i sa glumljenom ravnodušnošću, namerno naglašavajući istovetnost njihovog položaja. Desilo se ono od čega je najviše strahovao: bio je prepoznat i zato je na svaki način morao da odvrati Meninga od naglih poteza i odluka. U prvom trenutku bilo je najvažnije privoleti ga da sedne i nekako uticati na to da ne pozove u pomoć čuvare. Većina ljudi na njegovom mestu bi tako nešto uradila i Holidej je to znao. Zato se i sam osećao kao ukrotitelj u kavezu nemirne zveri.

Ipak su njegov smiren ton i „nameštен" osmeh umirujuće delovali na Brenta Meninga. Prestaao je da uzmiče i slabašno se osmehnuo.

– Da, tako bi se moglo reći... Nikada mi na pamet ne bi palo da ću se ovde sresti sa vama. Ali... – lice mu se opet uozbiljilo, oči zamaglila senka nesigurnosti. –... kako to da ste se vi našli u ulozi tog Sandensa? Ja... očekivo sam njega, a ne vas.

Dok je osetio prizvuk nepoverenja i sumnje u njegovom glasu. Ne, sada kada je led probijen, ne smem propustiti šansu, rekao je samom sebi o odvratio – Čujte, Mening – počeo je lagano nastojeći da ne pokaže ni najmanji nemir.– To što se znamo i što jedan drugoga možemo ugroziti, nije razlog da u međusobnom odnosu ne budemo otvoreni i pošteni. Priznajem da vašem društvenom položaju ne odgovara boravak na ovom sumnjivom mestu, a još manje iznajmljivanje revolverša. Doduše ni ugledu koji ja imam ne leži angažovanje u ovom mutnom poslu. Prema tome, na istom smo, zar ne? Vama treba neko ko će završiti određene stvari, a meni... materijalni stimulans. Možda to ni za jednog od nas nije najbolje rešenje, ali drugog nema. Dakle, kako se ono kaže? Kada nema kiše, dobar je i grad.

– Ali... šta je sa Sandensom zapitao je Mening. – Zašto on nije došao?

Dok zaključi da je nastao prelomni trenutak.

– On je mrtav – rekao je ozbiljnim glasom.– Igrom slučaja sam saznao za njegov posao i... iz određenih razloga rešio sam da se uključim. Uzgred, je li pet hiljada kompletna suma?

Mening je ćutao, očigledno razmišljajući o novom obrtu događaja. Kada je konačno progovorio, izgledalo je da je odlučio da prihvati ono što mu se nudi jer drugog rešenja nije bilo na vidiku.

– Sve bi bilo mnogo jednostavnije da ste vi Sandens – prokomentariso je uz površan osmeh. – Stvar je u tome što ne volim da radim na svoju ruku. Nisam sam u ovom poslu.

– To ne menja stvar. Ja ću za sada nastaviti da igram ulogu Sandensa jer nikako ne želim da se sazna da je Dok Holidej umešan u neki veliki posao u Meksiku. Znači, ovde se moje ime neće pominjati. Kada se sve završi, neće biti važno ko je to obavio.

Mening je napravio kiselo lice i spustio se na stolicu.

– Pristajem. U pitnju je veliki ulog, zarada je ogromna i zato je potrebna apsolutna tajnost

Holidej klimnu glavom.

– Zbog toga ćete koristiti ime Brendon, a ja ću biti Sandens. To što radimo ne sme bito dovedeno u vezu sa nama.

– Tačno tako, Holideje.

– Dobro. A sada da vidimo zašto vam je Sandens potreban. Jasno mi je da je posao važan čim ste spremni da za njega ponudite toliku sumu.

Mening slegnu ramenima.

– Uopšteno rečeno, potrebni ste nam kako bi zaštitili naše investicije.

– Dobro. Ali, voleo bih da znam i neke detalje. Pa mi smo sada takoreći ortaci.

– Ah... da. Možemo i tako da gledamo na stvar.

Mening ga odmeri ispod oka.

– Pa, nezavisno od toga što posao donosi dobru zaradu, zaključio sam da je potrebno ostvariti i ekstra profit. Sa time su se složili i Meksikanci pošto i oni imaju finansijskih nevolja, a na ovaj način lako se dolazi do novca. Taj ekstra profit može se ostvariti samo na račun meksikanskih uzgajivača stoke.

– Na račun siromašnih peona. Bednu cenu treba sniziti do maksimuma. Pa to je prava pljačka!

– Zbog toga smo i odlučili da angažujemo Sandensa. Ako bi se neko od peona usprotivio, on bi bio tu da ga obradi. Ukoliko bude neophodno nekolicini će spaliti kolibe, a možda ponekog poslati na onaj svet. Mislim da bi se njemu taj posao dopao, jer sam čuo da Meksikance mrzi gotovo skoro kao i Indijance.

– Hm... to je, dakle, cilj – progunđao je Dok zamišljeno.

– Da. Namera nam je da se peoni zaplaše i sami odu sa zemlje, a da mi preuzmemo njihovu stoku ili, pak, da nam daju stoku po ceni koja im se

nametne. Predstavnici vlasti bi ćutali jer im to donosi korist.

Holidej je hladnog bezizražajnog lica posmatrao Meninga. Kada je progovorio, činilo se da čupa reči iz grla.

– Drugim rečima, nameravali ste da otimate stoku umesto da je platite makar u pitanju bila i mizerno niska cena. Pretpostavljam da biste vi zajedno sa vladinim službenicima strpali novac u džep, a stoku transportovali u Teksas gde niko ne bi imao pojma kako je ona tamo dospela. Tako biste ostvarili lep ekstra profit. Znaju li vaši ortaci za to?

– Ne, ta stvar se njih ne tiče.

– Znači, dvostruka krađa: i od peona i od ortaka.

– Ma, šta sada potežete pitanje ortaka? Oni u svakom slučaju neće biti oštećeni. Za kupovinu stoke biće određena suma novca i njima nije važno da li će se njihov deo naći u mom džepu ili će ga zgrabiti neko drugi. Naravno, ne bi im se dopalo kada bi saznali ali... to se neće dogoditi. Sa druge strane, niko se neće buniti što će peoni morati da podviju rep... oni su na to navikli.

– Velika je razlika između podvijanja repa i kuršuma.

Mening se uzvrpoljio.

– Do toga ne bi moralo doći. Sandens bi već znao kako da im utera strah u kosti.Verujem da ni Dok Holidej nije manje maštovit.

Holidej se kiselo osmehnu.

– Fini izraz za beskrupulozno nasilje. No, nije stvar u maštovitosti, već u tome da ta zamisao može imati teških posledica. Može doći do pogoršanja odnosa između Meksika i Sjedinjenih Država.

– Ne verujem da će se ići tako daleko. Uostalom, neki mali rizik se mora preuzeti ako se želi dobra zarada, zar ne?– dodao je cinično.

– A kakav je to posao koji želite da obavim u Teksasu? Žarko želim da saznam, verujte mi.

Mening zategnu ivice sakoa.

– Pa, to je nastavak ovog posla ovde. Čuli ste za grad Bodi u Teksasu?

– Jesam. Važi kao najbolje tržište mesa, zar ne?

– Tačno. Tamo bi trebalo da se povežete sa našim čovekom. Zove se Lensing.

– Lensing? Revolveraš Lensing? Onaj što je učestvovao u svim stočarskim ratovima u Teksasu?

– Baš taj. On sada radi za nas... na sličnom poslu.

Holidej se zamislio.

– Ne znam šta time mislite. Tamo sada nema ratova. Istina, haraju banditi... – počeo je, a onda zastao jer je u sebi počeo povezivati događaje zbog kojih je i prihvatio Sandensovu ulogu.

– Pravog rata nema – objasnio je Mening – ali postoji više način da se stočarima skrešu krila. Zbog toga Lensing ima zadatak da napada dogone stoke, krade goveda, zlostavlja i plaši kauboje i tako na sve načine

onemogući stočare da svoju stoku doterju na pijacu. Drugim rečima, on je zadužen da u Teksasu napravi haos što bi dovelo do skoka cena stoke koju mi dopremimo iz Meksika.

– To je providan manevar. Svi će znati u čemu je stvar.

– Neće. Udesićemo da krivica za to padne na Indijance.

– Znači tako? Opet da stradaju nevini... – procedio je Holidej.

– Šta se tu može? I sami znate da je život surov – prokomentrisao je Mening.

– I treba u to da se uključim?

– Da. To je uračunato u cenu koju dobijate za posao koji ovde obavite. Velik novac za kratko vreme. I – dodao je videvši da ga Dok posmatra prilično hladno – sve ostaje u strogoj tajnosti. Niko nikada neće saznati da je Dok Holidej učestvovao u tome. Sve će pasti na Sandensovu glavu.

Dok je neko vreme posmatrao Meninga osećajući kako ga preplavljuje gorčina koja je, kao bujica, pretila da se sruči na tog nitkova spremnog da zbog ličnog interesa dovede u opasnost bezbroj ljudskih života. Kad više nije mogao da izdrži, sevnuo je očima i ustao – Bedni podlače! Spremni ste da gazite u krvi zbog gomile dolara koje ćete sutra ostaviti za prvim kockarskim stolom! Ali, znajte da vam ja neću biti saputnik na tom poslu! – povikao je, izvukao revolver i uperio ga na Meninga.– Iz ovih stopa krećemo u Teksas gde ćemo sve raspraviti. Ako vam glava ostane na ramenima, proći će dosta vremena dok ne izađete iz zatvora...

Ljut kao ris, dograbio je Meninga za grudi i besno ga prodrmavši, podigao uvis.

U tom trenutku vrata su se otvorila.

Okrenuo se i na pragu ugledao Rozitu sa malim koltom uperenim tačno u njega. Sa jedne i druge strane stajali su stražari sa puškama na gotovs.

– Mislim da od vaših planova neće biti ništa, senjor – dobacila je devojka dajući znak Meksikancima da ga ščepaju i oduzmu mu oružje. – A sada ćemo vas povesti do naših prijtelja koji su prihvatili plan ovog gospodina. Ne verujem baš da će vas srdačno dočekati!

VII

Džoni Mek Hju je ležao između stena i pažljivo posmatrao ranč opasan zidom. Uspelo mu je da sledi trag Holidej i devojke, a sada je nestrpljivo čekao pitajući šta se unutra dešava.

Bližila se zora, a u lući iza zidina još su gorele svetiljke. Zapazio je kretanje stržara na osmatračkoj kuli i nadao se da ga niko nije primetio. Naime, postojala je realna šansa da je neopaženo stigao sve do stena, jer je ravnica iza njega još uvek bila mračna, a on sam je dobro pazio da prilazeći ranč kući ne napravi nikakav šum.

Posle nekog vremena čulo se škljocanje krakterističnо za otvaranje

vratnica koje ga je trglo iz zamišljenosti. I zaista, teška drvena vrata su se otvorila i on je ugledao odsjaj svetiljke na cevi puške. Čovek na osmatračnici na španskom je upitao šta se događa, a stražar kod ulaza mu je odvratio – Idu kod vladinih šefova! Bilo je neke gužve sa gringom koji se zove Sandens. Izgleda da ni senjor Brendon nije ono za šta se izdaje.

– Majko mila! – zakukao je čovek na osmatračnici. – Šta će sada biti?

– Ne znam, ali... Prepostavljam da ćemo zaraditi manje nego što smo se nadali. Zato je...

Iako je pokušao da se napregne, Mek Hju nije mogao da čuje dalji razgovor. Zato je najtiše što je mogao, ubacio metak u cev puške i stavio je kraj sebe. Pored nje je spustio svoj teški kolt sa okidačem zapetim na patronsko punjenje. Zatim je iz džepa izvadio rezervnu municiju i poređao je na jedan kamen nadohvat ruke. No, nijednog trenutka nije ispuštao iz pogleda ulazna vrata zajedno sa dvojicomi stražara koji su i dalje tiho razgovarali sa onim na osmatračkoj kuli.

Onda se iz dvorišta začulo neko kretnje i on je razabrao škripanje sedla, zveket konjske opreme i neke nerazgovetne glasove. Stražari na vratima prestali su da razgovaraju.

Mek Hju se napregao uz sve snage i uskoro ugledao siluete konjanika koji su se pojavili: dvojicu sa velikim „sombrero" šeširima, devojku i lako prepoznatljivu figuru Holideja. Sa njima je jahao još jedan Amerikanac i Mek Hju pretpostavi da to mora biti Brendon. Svetlost praskozorja svakog trenutka je bila sve jača i on je je sada jasno mogao da vidi. Meksikaci sa „sombrerima" jahali su sa puškama u rukama, a i devojka je nosila pištolj. Nije video da li Dok ima svoje oružje, ali je primetio da su mu ruke slobodne.

Mek Hju je sačekao dok grupa nije lagano prošla kroz vrata, a onda nanišanio stražara na osmatračnici i opalio. Bio je precizan jer je čovek samo koraknuo unazad i bez glasa se preko ograde presamitio u dvorište. Odmah zatim okrenuo je pušku prema grupi konjanika i video kako Meksikanci okreću svoje oružje u pravcu njegovog zaklona. Takođe je osmotrio da se revolver u devojčinoj ruci počeo dizati prema Holideju...

Ipak nije zastao već je nanišanio jednog od njih i izbacio ga iz sedla.

– Holideje! – povikao je što je glasnije mogao.

Dok je već pre toga reagovao; zamahnuo je desnom i zakačio devojku po ruci u trenutku kada je opalila. Mali revolver je planuo, ona se zaljuljala u sedlu i munjevito reagujući cimnula vođice i tako je uzmakla van domašaja Holidejeve ruke, a onda se okrenula spremajući da ponovo opali.

Mek Hju se sagnuo jer je jedan kuršum udario u kamen ispred njega. Drugi Meksikanac je opalio iz puške i ponovo repetirao. On je provirio i

zapucao, ali je ovoga puta promašio. Krajičkom oka primetio je da se velika vrata ponovo otvaraju. Devojka je ispalila drugi metak, a posle toga Holidej je poterao svoga konja na njenog tako da su se životinje sudarile svom snagom. Nepripremljena na ovo, devojka je skliznula i pala na zemlju, a trenutak ranije rendžer je pogodio i drugog Meksikanca. Dok je ovaj padao preko sapi svog konja, Holidej je priskočio i iz njegovog pojasa izvukao svoj revolver sa drškom od slonovače. Jednim trzajem uzde okrenuo je životinju za pun krug i pripucao na stražare pored vratnica. Istovremeno je ugledao grupu ostalih stražara koji su vičući trčali preko dvorišta.

Rozita se otkotrljala dalje od svoga konja, ali je još uvek u ruci držala revolver. Ljutitog lica se podigla i potrčala prema Doku, rešena da ga na svaki način spreči da pobegne. I dok je Holdejeva pažnja bila usredsređena na opasnost koja je dolazila od vratnica, primetio ju je Mek Hju i ustrelio pre nego što je uspela da ostvari svoju nameru. Nakon toga rendžer je zgrabio veliki kolt i ispalio patron napunjen sačmom, nadajući se da će tresak teškog punjenja uneti još veću zbrku među napadače.

To se i dogodilo.

Čuvari ranča raspršili su se na sve strane i on je pojurio prema svom konju, zgrabivši pre toga nekoliko preostalih metaka sa kamena. U najvećem trku skočio je na leđa životinje i poterao je na put ispred Holideja i Brendona.

Sve do tada je Brendon, tačnije Mening, sedeo u sedlu kao oduzet. Tek kada je Holidej priterao konja uz njegovog i sa revolverom u ruci mu naredio da pojaše, nije mu preostalo ništa drugo nego da ga posluša.

I tako je trojka jurila kao bez daha praćena pušačnim plotunima i neopisivom galamom. Jurili su ne okrećući se i tek kada su stigli do vrha blagog uzvišenja, zastali su tek toliko da bace pogled za sobom.

Bleda zlatasta svetlost pojavila se u ravnici iza njih tako da su lepo mogli da vide grupu konjanika koja je izjurila kroz veliku kapiju ranča. Bio je tu nekih desetak ljudi, svi naoružani puškama.

Mek Hju je pogledo pustolova i značajno suzio pogled.

Holidej je samo klimnuo glavom i rukom pokazao Meningu da poteraju konje niz padinu. Do reke Rio Grande predstojao im je veoma dug put. Trebalo je preći veliki deo neprijateljske zemlje pre nego što stignu u bezbednost Teksasa.

Ali drugog načina nije bilo.

Znao je da će im za ovaj poduhvat trebati mnogo sreće i duboko uzdahnuo.

* * *

Lila Lorens je pognula glavu i žurno prešla preko blatnjave ulice u Amarilu, zasipana kišnim kapima. Bila je

zadovoljna što je padala kiša pa je imala razloga da pogne glavu jer nije želela da pozdravi bankara Fejnsa koji je baš u tom trenutku izlazio iz banke.

Ali, to joj nije pomoglo jer ju je mršavko spazio i preprečio joj put.

– Dobro jutro, mis Lorens – kazao je dosta ljubazno, mada je njegovo lice bilo hladno i gotovo ukočeno.

Lila je pomalo umorno digla glavu i učtivo mu otpozdravila – Teško bi se baš moglo reći da je dobro, mister Fejnse.

– Za neke ljude to je prvi blagoslov. Vreme je loše za šetnju, ali je dobro za rančere. Suša je suviše dugo trajala.

Stisnutih usana, devojka ga je pogledala u oči.

– Da, pašnjaci i proplanci biće opet bogati travom, a potoci puni vode... baš kada banka preuzme moj ranč – odvratila je, ni ne trudeći se da prikrije ogorčenje u glasu.– Imaćete lepo imanje, mister Fejnse.

– Mi bismo više voleli da vi zadržite ranč, mis Lorens. Mislim da nema potrebe da vas podsećam da je poček koji sam vam odobrio već istekao.

– Uopšte nema potrebe! – odvrti devojka ljutito.

Fejns je klimnuo glvom i pogledao je sa izrazom čoveka koji prikriva zadovoljstvo što je završio neku neprijtnu dužnost.

– Mislio sam da ne bi bilo zgorega da proverim. Zar ne shvatate da vam ne želimio zlo? Eto... ako mi možete dati neki dokaz da je zahtev za isplatu nagrade poslat, mislim da bi postojala mogućnost da se otplata duga odloži dok novac ne stigne...

Ona ga ogorčeno odmeri.

– O tome razgovarajte sa šerifom Lejsijem, mister! On još nije dopustio da podnesem zahtev!

Mršavko podiže tanke obrve i zavrte glavom.

– Draga moja, moram da kažem kako nisam zadovoljan što to čujem! Znam da vam nije pravo, ali, bože moj, morate da se potrudite da taj novac dobijete na vreme, mis Lorens.

– Kako to mislite?

– Kako? Veoma jednostavno. Ne možete očekivati ustupke od drugih ako vi ne pokušate sve što je moguće, mis. Dakle, morate se boriti, a ne čekati da vam novac padne u krilo. Treba da se suočite sa problemima i nađete moguće rešenje. Jer, bojim se da je banka učinila koliko je mogla. Ostalo zavisi od vas.

– To je vaše mišljenje? – upita devojka sa nevericom.– Pa bila sam skoro van sebe pokušavajući da dođem do tog novca! Nik Lejsi ima neka uputstva, neće da mi kaže od koga, i jednostavno neće da pošalje moj zahtev!

Fejns slegnu ramenima.

– Žao mi je što moram ovako da razgovaram sa vama, ali to je za vaše dobro, mlada ženo. Ako želite da sačuvate svoj ranč, poslušajte moje

reči – dodao je i ponovo dodirnuo obod šešira. Uostalom, postoji i neko iznad šerifa Lejsija, zar ne?

Ona ga zbunjeno pogleda.

– Pa... u svakom slučaju da postoji.

– Onda valjda znate šta treba da radite!

– Ja...

– Pozdravljam vas, gospođice i nadam se da sve nije tako crno kao što izgleda.

Nakon tih reči okrenuo se i pošao ka vratima brzim, kratkim koracima.

Lila je zamišljeno gledala za njim i neko vreme posmatrala kišu. Posle kratkog razmišljanja duboko je uzdahnula i žurnim korakom krenula ka šerifovoj kancelariji.

Pred vratima je otresla vodu sa kabanice, obrisala blato sa cipela i ušla energičnim korakom.

Nik Lejsi je stajao pored prozora i gledao na ulicu zakrčenu ogromnim volovskim kolima.

– Video sam da vas je Fejns progonio skoro do Milerove trgovine, mis Lorens – rekao je umesto pozdrava. – Pretpostavljam da vas je pritiskao za novac.

– Da, bio je toliko dosadan da nisam ni ušla u radnju. Inače, vaša pretpostavka je tačna, mister. I zbog toga želim da znam kada ćete proslediti moj zahtev?

On se namrštio i pogledao napolje, tačnije u gužvu na ulici, nadajući se da između vozara volovskih kola i onih koja su išla za njima svađa neće prerasti u tuču. Nije mu se sviđala pomisao da izađe napolje na kišu i blato i uspostvlja red među zavađenim stranama.

– Lila, pokušao sam da vam objasnim da je izveštaj o ovom slučaju otišao direktno do glavnog zapovednika teksaških rendžera. Upravo se odvija jedna tajna akcija od državnog značaje. To znači da zahtevom za isplatu ucene ne smemo ugroziti život čoveka koji je u njoj angažovan. Jer, onog trenutka kada zahtev bude zvanično poslat, neće biti načina da se prikrije glas o Sandensovoj smrti. Dakle, ako ta vest stigne do onih koji su umešani ceo plan može otići u vetar – rekao je i okrenuo se prema devojci, ne želeći da gleda vozare kola koji su se posle kratke svađe već dohvatili za gušu.– Eto – dodao je rezignirano – mogao bih da vam pozajmim nekoliko stotina dolara ako će to pomoći da Fejns zadrži stvar do trenutka kada budemo mogli da delujemo.

Ona odmahnu glavom.

– Hvala vam mnogo, šerife, ali to neće biti dovoljno da se stvar sredi. Ja sam vas već upozorila da ću uzeti stvar u svoje ruke i kako vidim, sada je za to došao trenutak.

Lejsi nabra obrve spremajći se nešto da kaže, ali devojka je bila brža.

– Mislim da je to trebalo još ranije da učinim. I pre nego što počnete da me ubeđujete, hoću da vam kažem kako ništa što ćete reći neće moći da izmeni moju odluku!

– Šta, do đavola, nameravate da uradite? – prasnuo je Lejsi. – Ne zaboravite da biste nekim nepromišljenim i lakomislenim gestom mogli da skrivite smrt jednog čoveka!

Ona prkosno isturi bradu

– Možda. Ako mogu, ja ću to izbeći. Rekli ste mi da je odluku o ovome doneo lično komadant teksaških rendžera. To je lepo, ali... zna li on u kakvom sam ja položaju? Vi ste mi kazali kakav je njegov plan i složila sam se da sarađujem. Ali sada sam stigla do kraja tog puta i vreme je da neko meni pruži podršku.

– Ja razumem težinu vašeg problema, ali... zar ne mislite da to nije nešto čime bi se komadant rendžera bavio? Što mu muka, on brine o ljudima u celom Teksasu.

No, ona se nije pokolebala.

– Ima mnogo ljudi u Teksasu, a i ja sam jedna od njih! Ako ne budem radila ono što mislim da je potrebno, sigurno ću izgubiti ranč! – dodala je uzbuđeno, okrenula se i energičnim korakom izašla napolje.

Lejsi izusti gadnu kletvu.

Zatim se okrenuo prema prozoru i ugledao vozare kako se valjaju u blatu. Oko njih je već stajala gomila koja je navijala dok su se oni udarali mašući i nogama i rukama. Nije mu preostalo ništa drugo nego da zagrne kabanicu i izađe napolje.

Posredovanje u svađama i mirenje zavađenih ljudi je bio onaj deo šerifskog posla koji je najmanje voleo.

* * *

Bila je to jedna od najgorih pustinja s kojom se Holidej suočio u toku svih ovih godina lutnja oko granice, to jest, južno i severno od Ria.

Prašina je bila sitna kao puder i uvlačila se u usnu duplju i ždrelo, čak iako su usta bila pokrivena maramicom. Takođe se zavlačila u oči, uši, kožu na vratu ispod okovratnika, pa čak i u čizme. Sitna zrnca lepila su se konjima za oči, pa su zbog tog bili stalno nervozni, zabacivali glavu i frktali.

Žarko bleštavo nebo bez oblaka i bilo kakvog pokreta. Vulkanske stene zatrpane sitnim slanim peskom, tu i tamo kržljavo rastinje i nigde ni trga od vode. Takva je bila pustinja koju su Španci nazivali Inferno blanko, što je značilo Beli pakao.

I zaista, ovaj čudni surovi predeo to ime je u potpunosti zaslužívao. Odblesak krečnjačkih stena i belog peska sa kristalnim prelivima davao je svemu prejaku, zaslepljujuću belinu od koje se moglo oslepeti ako čovek nije bio dovoljno oprezan. Zbog toga su Holidej, Mek Hju i Mening deo lica oko očiju i očne kapke premazali garom umućenim u nekoliko kapi vode, što je donekle ublažavalo prejak odblesak sunca.

Pored svega toga, gonila ih je banda fanatičnih Meksikanaca koja im je bila za petama. Naravno, nisu ni sumnjali da je vest o njihovom bek-

stvu već poslata napred sa naredbom da im se ni po koju cenu ne dozvoli da pređu Rio Grande.

Za to je postojalo mnogo razloga. Naime, njihovim bekstvom činovnici vlade mogli bi da izgube sve što su stekli. Zato su preduzeli sve kako bi ih, bolje mrtve nego žive, zauvek zadržali u Meksiku. Od trojice begunaca Mening im je bio najopasniji jer je bio uključen u zajednički posao i znao sve, čak i najsitnije pojedinosti. Taj čovek je bio velika pretnja za njihove položaje i udobne živote koje su vodili i zato ga je trebalo zaustaviti.

To je shvatao i on sam pa je, nateran sticajem okolnosti, željno žudeo da se dočepa granice. Bio je ubeđen da u sud u Teksasu, u najgorem slučaju može dobiti nekoliko godina zatvora, što je još uvek bilo mnogo bolje nego ostaviti kosti u pesku pustinje Inferno blanko.

No, iako svestan svog teškog položaja, on se neprestano žalio i jadikovao. Mek Hju i Holidej su neko vreme izbegavali da bilo kakvim razgovorom u pluća unesu vrelinu i pesak pustinje. No, u jednom trenutku Dok je priterao konja uz njegovog i udarom nadlanice ga oborio iz sedla.

– Umukni, kukumavko, ili ćemo te ostaviti lešinarima!

Dvojica jahača su nastavila dalje, a uplašeni Mening je brzo shvatio da će stradati ako ne bude malo odvažniji. Zato se pomučio da pronađe konja koji je otkasao napred i iz sve snage pojurio za onom dvojicom.

Naišao je na Holideja i rendžera u jednoj udolini obrasloj žbunjem gde je bilo i neke senke tako da se moglo prijatnije disati.

– Ah, došli ste! – dobacio je Mek Hju raspakujući bisage jednog od ljudi iz potere koju su zaustavili i napali negde blizu Akuna Farala. Tom prilikom su ubili trojicu, a dvojicu ranili i, što je još važnije, pokupili svo oružje, posebno rezerve hrane i vode.

– Da – progundao je pognuvši glavu.

– Onda se prihvatite posla i dođite da mi pomognete – dobaci rendžer uputivši Doku značajan pogled. – Jer, ko zna kada ćemo sledeći put sesti i ovako se odmoriti. Ne verujem da u „Belom paklu" ima više ovakvih mesta.

Mening je poslušno prišao i bez reči saslušao Mek Hjua. Nešto kasnije vratio se sa naramkom grančica u rukama.

– Ovo mi se nimalo ne sviđa – kazao je sa uzdahom.

Dok podiže glavu.

– Šta konkretno?

– Pa... ovaj „Beli pakao". Sumnjam da ćemo uspeti.

– Još manje će ti se svideti kada čuješ stvarno stanje „Brendone" – pomalo podsmešljivo dobaci Holidej.

– Ovo je najgora pustara u severnom Meksiku i ovdašnje stanovništvo je sa strahom izbegava. Zato moramo da čuvamo ovih nekoliko čuturica vode i pazimo na zalihe hrane pošto

nam je to sve što imamo. Jesmo li se razumeli?

– Naravno – odvrati Mek Hju za obojicu.

– Osim toga – nastavio je Dok – neće biti nikakvog zaustavljnja, traganja za divljači i lova. O izvorima vode da i ne govorimo. Ne treba gubiti vreme na to jer njih u Paklu jednostavno nema.

– Ali... mora biti da postoji još neki put – izusti Mening muklo.

Mek Hju se nekako šuplje nasmeja.

– Naravno da postoji još „neki put"! Ima tuce puteva do granice, „Brendone"! Ali svi oni već sada od Meksikanaca koji jedva čekaju da se dočepaju naše kože. Dakle, možeš se uputiti jednim od njih, ali garantujem da ćeš biti mrtav pre nego što pređeš jednu milju.

– Mek Hju je u pravu – potvrdi Holidej odmeravajući prebledelog Meninga. Dakle, jedini put je preko pustinje. Ako je pređemo i ako nas Meksikanci ne stignu, imaćemo šanse da se spasemo.

Meningovo lice bilo je bez kapi krvi.

– Ali to je... to je strašno...

Mek Hju obrisa znoj sa čela i kiselo se nasmeja.

– Da, baš tako. Kada pređemo Pakao, preostaje nam da se provučemo između putrola koje će nas sigurno čekati na granici.

Mening tiho zastenja.

– Samo to... – procedio je jedva čujno i za trenutak pogledao u nebo.

Ali ni tu nije našao pomoć.

Dočekala ga je samo zaslepljujuća belina.

VIII

Treće noći u pustinji, kada su rezerve vode već bile pri kraju, a večera se sastojala samo od nekoliko zalogaja upola raskuvanog pasulja, Holidej odmeri Meninga i zapita ga – Nikada nam nisi ispričao kako je došlo do toga da se nađeš u grupi špekulanata stokom, druškane. Koliko ja znam, poslovi su ti dobro išli, imao si dovoljno novca i...

– To nije važno – prekide ga Mening turobno. – Sada sam tu gde sam i nema mi povratka.

No, Holidej nije želeo da se zaustavi.

– A još me više zanima zbog čega si odlučo da prevariš i svoje ortake? Takva pojava je za mene neshvatljiva.

– Jednom prevrant, uvek prevarant – umešao se Mak Hju. – To je poznato staro pravilo, Dok.

Mening se namršti.

– Ne gnjavite me s tim, dođavola! – prodrao se besno. – da li je dovoljno da kažem da sam imao svoje razloge?

– Pa, mislim da ne bi loše da ih čujemo – prokomentarisao je Dok.

– Možda će ti priznanje koristiti kada stignemo pred sud.

– Pred sud? – ponovi Mening glasom hrapavim od žeđi.– Ne, to se nikada neće desiti. Kakav sud...

– A zašto si ubeđen u to? – dobacio je rendžer radoznalo.– Nije valjda da misliš kako ćeš nam pobeći...? Ili se pak nadaš da ćete tvoji prijatelji osloboditi?

Mening odmahnu glavom.

– Ne, nisam toliki optimista. To kažem zato što mislim da nijedan od nas neće živ stići u Teksas. Hm... ako nas prokleti meksikanski koljači ne pobiju, ova užasna pustinja sigurno hoće. Od kakvog je onda značaja ono što me je navelo da se uključim u posao?

– Pa... recimo da sam radoznao – kazao je Holidej.

– Ako je to u pitanju, učiniću vam uslugu – odvrati on posle kraćeg razmišljanja.– Dakle, umešao sam se jer sam u poslednjih nekoliko meseci imao priličnih gubitaka na kocki – dodao je preko volje.

– Nije valjda? – podsmehnu se Dok prezrivo.– Sigurno si pokušao da u revanšu vratiš gubitak?

– Da – promrmlja ovaj snuždeno.

– Kako znate?

– Pretpostavio sam. Zbog toga odmah želim da ti kažem osnovno kockarsko pravilo: nikada ne traži revanš od čoveka od koga si izgubio. Šanse da u revanšu vrati gubitak ima samo profesionalni kockar, a ti nisi taj – predočio mu je Holidej. – Tako znači... izgubio si lovu i morao da zagaziš u kriminal. Ne tiče me se šta si ovde naumio, ali posao u Teksasu... to je već druga stvar.

Mek Hju se prenu.

– Posao u Teksasu? Da li ste saznali šta su tamo planirali? – upitao je radoznalo.

– Naravno. A na taj plan ja sam rešio da odgovorim na svoj način. Uostalom, neka ti Mening ispriča deo priče, a ja ću dodati svoje.

Tobožnji Brendon kiselo pogleda jednog, a onda drugog. Obrisao je prašinu sa lica i napravio grimasu. Sažvakao je poslednji zalogaj i pružio ruku prema čuturici.

No, Holidej ga je zgrabio za podlakticu. Ovaj ga je iznenađeno pogledao, ali on nije popuštao. Tek kada je Mening odustao, Dok mirno objasni – Ništa više do jutra.

– Prokletstvo, od ovog pasulja sam strašno ožedneo...

– Zbog toga sam ti i rekao da sačuvaš vodu za posle jela, ali ti me nisi poslušao. Sada nema više ništa do zore.

Mening je zaustio da protestuje, ali susrevši se sa Dokovim hladnim pogledom, samo je pognuo glavu i naslonio se na obližnji kamen.

– Pa dobro – rekao je rezignirano.

– Možda će mi razgovor skrenuti misli sa vode. Ali, posle toga ću opet biti žedan.

Holidej je stavio čuturicu na ćebe pored sebe i ponovio – Ujutru, ne ranije.

Mening ga je besno pogledao i duboko uzdahnuo. Zatim je ispričao ono

što je rendžer već znao, ali je saopštio i niz novih činjenica. Naravno da se rendžeru nije svidelo ono što je čuo za grad Bodi i grupu revolveraša koji su tamo žarili i palili. Ipak je pažljivo saslušao priču do kraja, a zatim je prokomentarisao suzbijajući ogorčenje – Sada je sve mnogo jasnije – zaključio je. – Koliko sam čuo, taj deo Teksasa već je pretvoren u pravi pakao što je sasvim poremetilo trgovinu mesom. Ako se još malo nastavi ovako stvoriće se uslovi da na tržište uđe jeftina meksikanska stoka iz pristaništa u zalivu koju bi gladni kupci odmah razgrabili. Hm... veliki profit, plus ekstra profit! Nije loše, zaista...

Na trenutak je zavladala tišina, a onda Mek Hju zamišljeno nastavi – Pretpostavljam da bi prošlo mnogo vremena pre nego što bi se stanje u Teksasu popravilo i tamošnja stoka ponovo stigla na tržište. No, i tada bi konkurencija bila oštra. Strašno! – zaključio je i gnevno pogledao Meninga. – Kakav prljav plan ste smislili! Pravi razbojnici!!

Uplašen rendžerovim gnevom, ovaj je priznao da to ne bi bilo pošteno ali bojažljivo je dodao da bi cela stvar donela mnogo novca njemu i njegovim partnerima.

– To je i bio razlog što sam poslat u Meksiko – dodao je. – Trebalo je da napravim novac za sve.

Holidej ga prezrivo odmeri.

– Umesto toga, pokušao si da zaradiš gomilu novca za sebe!

– Naravno, rekao sam vam i zašto!

– Znam sve, samo moram da kažem da je tu u pitanju strahovita bezobzirnost. U ovom slučaju taj grabež za bogatstvom mogao je značiti i dosta prolivene krvi!

Mening se uzvrpoljio.

– Pa, ako bi se peoni oduprli, pretpostvljam da bi bilo i toga. Ali, čak i da je tako može biti da bismo tim ljudima učinili dobro, Holideje. Pa videli ste kako oni žive pod vlašću vladinih službenika!

Na Dokovom čelu pojavila se duboka bora.

– Službenici su korumpirani zbog takvih kao ti, Mening – predočio mu je kratko. – Ali do vraga s tim, taj deo posla je osujećen. Preostaje još samo Teksas, a kako mi se čini ti ni u tome ne vidiš nikakvo zlo.

Ovaj je izbegao da pogled Holideja u oči.

– Pa ... ja ne bih bio direktno umešan u to. Hoću da kažem, ne bih se tamo nalazio.

Dok ga je i dalje hladno odmeravao što ga je očigledno razdražilo.

– Prokletstvo, Holideje, nisam ja kriv za sve. I ostali su hteli novac. Oni su organizovali bandu koju je Sandens trebalo da predvodi.

– Recimo da je tako – promrmlja Dok otegnuto. – No, to sada više nije ni važno. Osujetili smo prvi deo plana, a tako će biti i sa drugim ne zvao se ja Holidej!

Mek Hju ga zbunjeno pogleda.

– Hej, šta vi to...

– Poznaju li banditi Sandensa? – upitao je praveći se da je prečuo Mek Hjuov komentar.

Mening je odmahnuo glavom.

– Koliko znam, ne. On je u jednom pismu napisao kako neće biti teškoća da nepoznat čovek preuzme vođstvo, pa pretpostavljam da je mislio da ga ne poznaju.

Holidej je klimnuo glavom, a Mek Hju se zabrinuo pogladio rukom po bradi.

– Nadam se da ne mislite ono što ja pretpostavljam da mislite?!

Dok je izdržao njegov pogled.

– Nema drugog načina da se stvar privede kraju, Mek Hju.

– Ali... izgubićete tu vašu ludu glavu, čoveče! Male su šanse da Lensing ili neko od njegovih ne poznaje Sandensa! Onoga trenutka kada utvrde da niste pravi Sandens vi... vi ste mrtav čovek.

– To je rizik na koji sam od početka računao – odvrati Holidej spremno.

– Da, čim se vratimo nazad u Teksas, Džoni, ja ću poći u Bodi i srediću Lensingovu bandu – odlučno je dodao i ispod oka odmerio Meninga. – A ti ćeš odigrati svoju ulogu, druškane.

– Ja? Kakvu sada ulogu?

– Ulogu koju samo ti možeš odigrati – odvratio je uprevši mu kažiprst u grudi.– Nekako ćemo naći načina da Lensinga obavestimo o Sandensovom dolasku. Dakle, moraćeš da sarađuješ sa nama, lupežu, pa ćeš možda na taj način zaraditi i neku olakšavajuću okolnost.

Mening se namršti i proguta knedlu.

– Izgleda da nemam drugog izbora...

– Tačno je, stvarno nemaš. Ne zaboravi da si naš zarobljenik. A ako pokušaš da pobegneš, dobićeš metak kao i svaki drugi uhapšenik.

Ovaj ga je pogledao sa nevericom i usiljeno se nasmejao.

– Šalite se!

No, čim se sreo sa hladnim, neprijateljskim pogledima dvojice ljudi u trenutku se uozbiljio. Shvatio je da je Holidej ozbiljno mislio, progutao pljuvačku i lagano krenuo prema konju.

Nastavili su da jašu ćutke, svesni da treba što više da čuvaju snagu.

Približavajući se severnoj granici pustinje, primetili su dva oblaka prašine, po jedan sa svake strane i po tome znali da ih tamo čekaju vladini službenici. Sada im je bilo jasno da je to bio razlog što ih gonioci do tada nisu stigli i što im za poslednja dva dana nisu prišli bliže.

Negde oko podne Meksikanci su rastojanje smanjili otprilike na pušku komet, a za sledećih pola sata prišli su toliko da su se raspoznavali pojedinačni konjanici. Begunci su na zapadnoj strani izbrojali sedmoricu, a na severoistoku devetoricu gonilaca. Bili su to okoreli razbojnici, takozvani „bandidosi" kojima ubistvo i pljačka nikada nisu predstavljali problem.

Mening je jahao između Holideja i malog rendžera, lica prekrivenog sivom skramom prašine i pogleda koji je izražavao krajnju zabrinutost. S druge strane, Dok i Mek Hju su izgledali ravnodušni mada je to bila samo spoljna maska. I oni, ma koliko iskusni i hrabri, veoma su se brinuli zbog nezgodnog položaja u kome su se našli. Naravno, ljudi njihovog kova bivali su i u mnogo gorim neprilikama mada to nije značilo da će se iz ove situacije lako izvući.

Nešto napred ulevo od njih nalazila se plitka uvala. Čim ju je ugledao, Holidej je pokazao u tom pravcu. Ako bi tamo stigli pre manje bande Meksikanaca, onda bi se u trenutku napada gonioci našli na ivici, jasno ocrtani prema svetlom nebu. To bi značilo da bi predstavljali lake, jasne mete, pa uz nešto sreće i preciznosti u pucanju ne bi morali ni da sjašu. Jednom rečju, mogli bi veoma brzo da se oslobode manje grupe gonilaca.

Kada su savili prema uvali, Mening se pobuni.

– Oh, nemojte tamo... Zašto, pobogu? Ne razumem. Pa... tamo će nas sigurno uhvatiti!

– Neće, ako se dugo ne zadržimo. I nemoj silaziti sa konja, bez obzira šta se bude desilo! – dobacio je Dok žurno.

– Ali, kako ćemo se...

– Radi samo ono što radimo ja i Mek Hju pa ćemo se izvući. Ako napraviš neku glupost, bićeš prepušten sam sebi. Jer, nećemo imati vremena da da te izvlačimo iz sosa u koji sam zapadneš.

To je za Meninga bilo dovoljno. Ćutke je poterao konja, rešen da se drži uz Mek Hjua i Holideja pošto su oni u ovakvim stvarima imali više iskustva. Iako mu je ovaj potez izgledao sulud, nije imao izbora.

Manja grupa Meksikanaca primetila je kuda su se uputili i pokušala da ih odseče od cilja. A onda je njihov vođa pomislio isto što i Mening: neka gringosi uđu u uvalu, a oni će ih tamo opkoliti i lagano poskidati. Dao je znak ljudima da popuste i dozvole trojici konjanika da prođu.

Holidej i njegovi pratioci su to iskoristili, preskočili preko niskog prevoja i ujahali u plitki peščani krug. Skoro istog trenutka začuli su radosnu viku Meksikanaca.

Čim su stigli do sredine uvale, Dok i mali rendžer su zategli vođice. Okrenuli konje i prineli puške ramenima. Za to vreme banda Meksikanaca je stigla do ivice same uvale. Gonioci su bili iznenađeni što je trojka zastala da pruži otpor, svi osim vođe koji je shvatio u čemu je stvar.

Ali, reakcija im je bila suviše spora.

Puške su planule i on je bio „skinut" iz sedla zajedno sa još dvojcom i to pre nego što su ostali uzvratili paljbom i pokušali da okrenu konje i sklone ih sa ivice. Međutim, „vinčesterke" su nastavile da bljuju ubistvenu paljbu među oblake prašine u kojima su konji bez jahača naletali na

ove druge i obarali ih na zemlju. Oni koji su ustali da pruže otpor odmah su pogođeni i za manje od jednog minuta ivica uvale bila je čista. Šest tela ležalo je na kosoj padini koja se spuštala prema njima dok je sedmo telo verovatno palo na drugu stranu.

Holidej i Mek Hju su brzo napunili puške, svesni da je sada to najvažnije. I tek što su poterali konje niz padinu, do uvale je stigla druga grupa Meksikanaca. Puške su zapraštale i meci su im zafijukali nad glavama.

Dok je zatim začuo divlju viku i brzu komandu na španskom. Bacio je pogled preko ramena i ugledao bradatog vođu kako mahanjem ruku raspoređuje svoje ljude oko uvale kako bi im na drugoj strani presekao put za bekstvo.

Nije razmišljao ni tren već je odjednom zategao uzde i okrenuo konja. Mek Hju je skoro istovremeno učinio to isto. Samo je Mening nastavio još nekoliko metara, zbunjen iznenadnim manevrom. No, ubrzo je i on uspeo da se okrene.

Što se tiče Holideja i Mek Hjua, oni su jahali nazad putem kojim su i došli. Bradati vođa bandidosa urlao je pozivajući svoje ljude da se vrate nazad, ali oni su jahali ispod ivice uvale i nisu videli povratak beguneca. Zaneti trkom, nisu čuli naredbe svog vođe što je beguncima itekako odgovaralo.

Pošto je na kratko odahnuo, Holidej je prineo pušku ramenu i ispalio dva hica. Oba su pogodila cilj i Meksikanac je za tren istegao noge u uzengijama, onda se uhvatio za grudi i sledečeg trenutka pao na zemlju.

Klimnuvši glavom, Dok je poterao konja punom brzinom i stigao rendžera kome se trenutak ranije pridružio i Mening. Uskoro su izbili na vrh tako da je razlika između njih i bande gonilaca bila za celu dužinu okruglaste uvale.

Kada su Meksikanci to shvatili, trojica jahača su bezglavim trkom već jurili ka severozapadu, gde je skrivena od pogleda ležala moćna i velika reka Rio Grande.

Mrtva trka se nastavljala.

* * *

Kapetan rendžera ćutke je saslušao priču Lile Lorens. Sedeli su u njegovoj kancelariji u Medrenu, glavnom štabu rendžera za taj deo Teksasa. Medren je bio udaljen dva dana jahanja od Amarila, ali je devojka to rastojanje prešla za dan i po.

Kada je završila svoju priču, kapetan Voring se zavalio u stolicu i izvadio jednu tanku cigaru iz džepa uniforme. On je bio jedan od prvih oficira rendžera i kao stari ratni kapetan u uniformi izgledao je ozbiljno i prilično autoritativno.

– Dozvoljavate li da pripalim, mis Lorens?

– Svakako, kapetane. Nego, oprostićete mi što sam nestrpljiva, ali... da li ste u mogućnosti da mi pomognete? Ranč je sve što imam, mister.

Kapetan je zapalio cigaru i odbio dim.

– Potpuno razumem vaša osećanja, mis. Ali, razumem i razloge šerifa Lejsija.

Lila se ukočila i stisnula šake u pesnice. Iz Voringovih reči naziralo se odbijanje.

– Vidite, mis Lorens – nastavi kapetan namrštivši se – po mom mišljenju je sve to nesrećan splet okolnosti. Lejsi je imao određena naređenja i on ih je savesno sproveo u delo. Na njegovom mestu i ja bih učinio isto.

Lila oseti grč u želucu. Sve njene nade raspršile su se kao mehur od sapunice. Ipak nije htela da odustane.

– U redu. Ako vi ne možete da mi pomognete, kapetane, otići ću u Ostin i obratiti se lično guverneru. On mi mora pomoći.

Voring se blago osmehnu.

– Čekajte, mis Lorens, mislim da možemo nešto da pokušamo. Telegrafisaću Lejsiju da proverim činjenice, a onda ćemo se obratiti guverneru. U međuvremenu vi se odmorite i ručajte; tamo preko ima pristojan restoran sa umerenim cenama. Kasnije navratite do mene.

Lila je ustala i izašla sa nadom u srcu. Poslušala je kapetanov savet, mada su joj zalogaji zastajali u grlu. Minuti su prolazili kao godine i kada je posle dva sata ušla u Voringovu kancelariju, on je sedeo za stolom okružen oblacima dima.

Kada ju je pogledao i spustio pogled pre nego što je progovorio, bilo joj je jasno da joj neće saopštiti ništa dobro.

– Žao mi je, mis Lorens, ali izgledadа su događaji krenuli drugim tokom. Dobio sam telegram u kome se kaže da je banka jutros preuzela vaš ranč.

Devojka je bez reči klonula u stolicu. Bio je to kraj svih njenih nada. Kraj puta dugog dve godine. Sve što su Morgan i ona učinili otišlo je u vetar. Čak je i njegova smrt bila uzaludna. Osećala je kao da joj ogroman teret pritiska ramena i trebalo joj je mnogo snage da ustane sa stolice. Suznih očiju zagledala se u prozor i progovorila glasom koji je i njoj samoj izgledao čudan i nepoznat.

– To znači da je sve završeno. Sav moj trud bo je uzaludan. Ipak, hvala vam na trudu, kapetane.

Rekavši to, okrenula se i korakom mesečara pošla ka vratima.

– Čekajte, mis Lorens – dobacio je Voring ustajući. – Kuda ste pošli?

Ona ga odsutno pogleda.

– Vraćam se u Amarilo... – procedila je tiho. – Mada ni sama ne znam ima li to nekog smisla.

Kapetan ju je ispratio ćutanjem.

IX

Meksikanci su ih čekali na reci.

U stvari, Holidej je računao da su pokrili približno pedeset milja graničnе linije, tamo gde su očekivali da

će se begunci pojaviti. Na sreću, to ih je dosta „razvuklo" tako da ih nisu mogli napasti u gomili.

Prelazak ostatka pustinje posle bekstva iz uvale bio je užasno težak, pravi pakao na koji nijedan od njih više nije želeo da misli. Mada su nadmudrili gonioce, ovi nisu odustali. Naime, sedmorica Meksikanaca još uvek ih je gonila bez zastoja. Kada su prišli na puškomet, Mek Hju i Holidej su se okrenuli u sedlima i ispalili na njih čitav rafal. Oborili su čak četiri konja i ubili dvojicu jahača. Treći je s mukom ustao i krenuo napred teturajući se, dok su se ostali raspršili levo i desno, sipajući iz daljine bujice psovki.

Posle ovoga gonioci kao da su izgubili hrabrost. Počeli su da zaostaju, a kada je rumena kugla sunca nestala na horizontu, konjanici su nestali u tami pustinjske noći.

Naravno, oni su nastavili dalje. Idući na čelu, Holidej ih je vodio ka horizontu. Osećali su da su na kraju snaga. Grla su im bila suva i natečena, tela žudela za vodom, a čula gotovo obamrla od paklenog jahanja.

Posle ravnice koja im se činila bez kraja najzad su naišli su na nizak stenoviti prevoj i, obasjani mesečinom, lagano krenuli niz padinu. Ne mogavši više da izdrži, Mening je počeo da se žali na umor.

– Zaveži, slabiću! – odbrusio mu je Dok. – Blizu smo reke.

Ovaj nije odgovorio ništa nego je mrštеći se, nastavio da se tetura uz Holidеja. Vodeći konje između krupnih lomljenih stena i kržljavog rastinja, išli su ka vrhu nastojeći da budu što tiši, jer se u mirnoj doći i najmanji šum daleko čuo. Malo kasnije izbili su na vrh i kada su prešli prevoj, ugledali su pred sobom široku traku vode koja se svetlucala na mesečini.

Istoga časa Mening je prigušeno kriknuo i pustivši svog konja, trapavo potrčao niz padinu pre nego što su Holidej i Mek Hju mogli da ga zadrže. Njegov konj je kratko njisnuo i pokasao za njim, dok su se ostali otrgli i pojurili ka vodi.

– Grom i pakao! – procedio je Dok. – Svako na rastojanju od dvadeset milja znaće da smo ovde! Kada je već tako, Džoni, hajde da se i mi dobro pokvasimo!

Klizajući se po sitnom šljunku, sjurili su se niz padinu i bacili u plitku vodu između životinja koje su pohlepno gutale dragocenu tečnost. Mening je ležao opružen, lica zagnjurenog u vodu i glasno pio krupnim gutljajima.

Tada se prvo tane zarilo u vodu pored Holideja i udarilo u rečno dno. Trgao se pokušavajući da se digne, ali je odmah morao ponovo da legne jer mu je drugi kuršum probio šešir. Mek Hju je odskočio unazad, a Mening se davio između gutljaja vode i pokušaja da nešto vikne.

Ipak, Dok je uspeo da se okrene i vidi da su trojica na drugoj strani reke, a trojica iza njih. Onda je začuo približavanje konjanika niz vodu

i zaključio da dolazi još Meksikanaca. Izvadivši revolver, potrčao je nazad kako bi dograbio vođice svog konja. Mek Hju se u međuvremenu vinuo u sedlo i opalio iz svog teškog kolta „sređivača". Izgleda da je bio uspešan jer je neki čovek kriknuo, a drugi pobegao u zaklon. Holidej je zgrabio Meninga za okovratnik i povukao ga na sedlo iza sebe, a zatim petama poterao umorniu životinju preko reke. Video je na levoj strani grupu konjanika koji su se približavali i ispalio prema njima dva hica, a onda nanišanio prema Meksikancu sa puškom u ruci. Revolver je planuo i čovek je bez glasa potonuo u srebrnastu vodu.

Sa desne strane približavala se druga grupa i Holidej je ispraznio magacin na njih proklinjući konja koji se sapleo. Ispravio ga je trzajem uzde, a za to vreme je Mening pružio ruku pored njega i izvadio pušku iz futrole. Dok je Holidej punio ispražnjen revolver „vinčesterka" je planula i jedan od gonilaca je pogođen. Do tog momenta kolt je bio napunjen i Dok je opalio na bandidosa koji je naleteo kroz plićak zamahujući mačetom. Kuršum ga je pogodio tačno u lice i on se skljokao tik pored Dokove noge.

Nakon toga su jurnuli i drugi Meksikanci pucajući i vitlajući mačetama. U tom trenutku konj je jednostavmo pokleknuo tako da su se i Holidej i Mening našli u vodi. Mek Hju je zaurlao, ispalio salvu iz revolvera i kroz gomilu tela nagnao konja ka obali. Za to vreme Holidej je u vodi do pojasa vitlao revolverom i udarao pesnicama. Poslednji metak ispalio je u jednog Meksikanca i odgurnuo ga u stranu tražeći pogledom Meninga. U tom trenutku Mek Hju je ponovo naterao konja u gužvu, glasno urlajući, udarajući oko sebe nogama i pucajući iz revolvera.

Zatim se grupa koja je došla nizvodno umešala u okršaj i Holidej je pomislio da je sa njima gotovo.

A nalazili su se samo desetak metara od teksaške obale.

Ako ništa drugo, bar će izginuti na teksaškom tlu, pomislio je.

A onda je nejasno, kroz buku okršaja, ciku i pucnjavu Holidej začuo prasak revolvera i čovek sa kojim se rvao trgao se od udara kuršuma. Drugi napadač sa puškom u ruci pao je nauznak, kao pokošen snažnim udarom vetra. Neko je kriknuo i u neverovatnoj tišini koja je zavladala, jasno je odjeknula rafalna pucnjava.

Meksikanci su nešto povikali i potrčali nazad u vodu, očigledno nastojeći da se što brže dočepaju meksičke obale.

Klećeći na kolenima i čisteći rukama lice od prljave vode i peska, Holidej se jedva uzdržao da ne padne. Ipak je podigao glavu i ugledao grupu konjanika na obali koji su se približavali pucajući iz revolvera.

Krvavog lica, Mek Hju je sa neverico zatreptao.

– Neka me vrag nosi! – izustio je kao bez daha.– Patrola rendžera!

– Samo nebo ih je poslalo!– dobacio je Holidej ne skrivajući radost.

Uz glasan uzdah olakšanja legao je u plićak čekajući da patrola stigne do njih. Uspeli smo, prošlo mu je kroz glavu pre nego što se zagnjurio u vodu.

* * *

Čim je došao u Bodi, Lensing je bacio grad na kolena.

Prvo je izazvao šerifa na obračun i ustrelio ga. Obračun je bio častan, ali svima je bilo jasno da je revolveraš to uradio sa namerom.

Šerifov pomoćnik bio je mlad i sa njim je bilo lako. Naime, Lensing mu je postavio uslov: mogao je zadržati svoju značku i povremeno igra ulogu čuvara reda koji uvek u određeno vreme obilazi grad i pazi na red, ali je u krajnjoj liniji morao da prihvati Lensingove naredbe. Shvativši da nema izbora, mladić je pristao.

Tako je revolveraš sa svojom bandom preuzeo grad.

Dogon stoke bio je u toku i Lensingovi ljudi su odmah izazvali sukob i pretukli nekoliko kauboja. Došlo je čak i do pucnjave ali je, srećom, stradao samo jedan čovek.

Naravno, građani Bodija bili su nezadovoljni, ali niko nije imao hrabrosti da se pobuni i to javno kaže. Ipak, nekoliko rančera se sastalo i donelo odluku da angažuju grupu revolveraša koja bi se suprotstavila teroru. Lensing je to nekako saznao, a zatim sa ljudima ujahao u njihov logor i rasterao krda. Naravno, goniči su se rastrčali da koliko–toliko poprave štetu, a misli o otporu više nikome nisu padale na pamet.

Sada je oholi revolveraš žurio prema telegrafskom birou. Bio je pomalo nestrpljiv jer je bilo krajnje vreme da dobije neke vesti o Sandensu koji je uskoro trebalo da stigne.

Dao je znak svojim pratiocima da ga sačekaju ispred biroa, bolje reći jedne kućice pored železničke stanice i bez kucanja banuo unutra.

Plavokosi telegrafista je ljubazno klimnuo glavom.

– Dobar dan, mister Lensing.

– Ima li neki telegram za mene?

– Da, gospodine – promrmljao je čovek zbunjeno i počeo da prevrće po papirima na stolu.– Ah, evo... – dodao je najzad.– Stigla su dva.

– Dva?

– Baš tako, gospodine.

– Odmah daj da ih pročitam!

– Izvolite – odvratio je plavokosi pružajući mu dva savijena papira.

– Stigli su skoro...

Nije završio rečenicu jer ga je snažan udarac pesnicom u lice oborio na pod.

– Prljavi kučkin sine! – izdra se Lensing. – Lepo sam ti rekao da mi doneseš telegram odmah čim stigne! I budi sretan što nisi dobio metak! – dobacio je izlazeći.

Zatvorivši vrata pročitao je jedan, a zatim dugi papir i zamišljeno zastao.

– Nešto nije u redu, gazda? – upitao ga je jedan od ljudi pošto je zabrinutog lica nepomično stajao i ćutao.

Prenuvši se iz misli podigao je glavu i neodređeno ga pogledao.

– Da, da... Brendon javlja da je Sandens na putu ovamo.

– Odlično! – prokomentarisa revolveraš oduševljeno.– Sada sledi još žešća akcija, zar ne?

– Tako nekako – promrmlja Lensing zamišljeno.

– Ali... ipak nešto nije u redu, gazda? Dobili ste još jedan telegram?

– Da. Baš čudno...

– A o čemu se radi?

– Pa, jedan prijatelj mi javlja da je Sandens ubijen i da je podnet zahtev za isplatu ucene. Podnela ga je neka devojčura koja ga je u Amarilu isekla na parčiće skraćenom dvocevkom.

Revolveraš nabra čelo.

– U Amarilu? Do vraga, kada je to bilo?

Lensing pogleda u telegram.

– Pre dve nedelje.

– Sto mu gromova! A kada je poslat prvi telegram?

– Juče... Da, da, juče... – procedio je Lensing jedva izgovarajući reči.

– Ne shvatam šta to znači, gazda.

Bandit stisnu usne.

– To je prosto. Čovek koji sebe naziva Sandens nije Sandens.

– A ko je onda, proklet bio?

– To ćemo saznati pre nego što ga ubijemo! – odvrati bandit i odlučnog koraka krenu ulicom.

* * *

Pred gradom su se razdvojili tako da je Holidej ušao u Bodi sa severa, a Mek Hju sa zapada. Jašući lagano glavnom ulicom, Dok je ispod oka posmatrao ljude koji su ga odmeravali. Ali, niko nije bilo šta rekao ili dobacio. Po tome je shvatio da su ljudi oprezni zato što se plaše.

U štali je dao momku odgovarajuća uputstva, a onda izašao napolje pritegnuvši pojas sa revolverom. Nije primetio kada je sa tavana štale sišao čovek jajolike glave koji je žurno odgurnuo štalskog momka, a onda izašao a zadnja vrata i sporednim uličicama gotovo dotrčao do saluna „Zvezda" gde je Lensing zaposeo najveću sobu na spratu.

– Da li je stigao? – upitao je bandit zavaljen u stolici sa cigaretom u jednoj i čašom viskija u drugoj ruci.

Čovek jajolike glave po imenu Luis potvrdi:

– Došao je. I mogu ti reći da on sigurno nije Sandens. Čini mi se da sam tog tipa pre nekoliko godina video u Dodžu. Samo... onda je bio drugačije obučen. Imao je na sebi fino gospodsko odelo i košulju sa kravatom. A sada nosi običnu prerijsku odeću.

Lensing se ispravi na stolici.

– Opiši mi ga.

Luis nabra obrve.

– Visok je, koščat i mišićav, širokih ramena. Lice mu je dosta oštro i nekako strogo. Ima dugu, tamnu kosu i sivoplave oči. Pogled mu je hladan

poput leda. Nosi jedan revolver sa desne strane.

– Kako kažeš da je bio obučen kada si ga prvi put video?

– Ne znam baš tačno, ali izgledao je kao bankarski činovnik. Fini sako, kravata, sjajne, crne cipele. Kako da kažem... kao neki džentlmen koji je upravo stigao iz Nju Orleansa.

Lensing je zamišljeno ćutao skoro ceo minut.

– Znaš li ko bi to mogao da bude, Luise?

Ovaj slegnu ramenima.

– Nemam pojma.

– Po tvom opisu to bi mogao da bude samo Dok Holidej, pustolov i kockar, tip brz na revolveru kao munja. Đavo na dve noge.

Luis je opsovao.

– U svakom slučaju, on je ostavio konja u štali i rekao da se zove Sandens.

– Što znači da ćemo imati ozbiljan problem – prokomentarisa Lensing ustajući. – Idi i nađi naše momke. Završićemo to što je moguće pre.

Za to vreme Holidej je šetao glavnom ulicom, naizgled nezainteresovan za bilo šta. Znao je da će se gradom brzo proneti vest o prisustvu nekog grubijana koji se zove Sandens. Taj glas će stići do Lensinga i on će doći da ga potraži. Polako je izvadio cigaru iz tabakere i dok je pripaljivao, ugledao je da sa druge strane glavnom ulicom stiže Mek Hju.

Kada se rendžer sasvim približio, dvojica prijatelja su se „slučajno" pogledala, ali nijedan nije pokazao da se poznaju. Holidej je sa trotoara zakoračio na ulicu i uputio se ka salunu, ali je usporio hod videvši četvoricu kako mu se polako približavaju.

Svi su nosili nisko pripasane revolvere i izgledali surovo i neprijateljski. Čovek koji je očigledno bio vođa za trenutak je zastao, zakačio palce za opasač i otvoreno ga odmerio. Onoga pored njega, tipa sa jajolikom glavom, Holidej je odnekud znao, ali nije mogao da se seti odakle. Ostala dvojica, jedan riđokos i drugi tamnokos, bili su tipičan šljam sa granice koji je uvek tražio kavgu i koristio revolver bez razmišljanja.

Dok je takođe zapazio da su se ljudi povukli sa glavne ulice, odnosno da su se građani koji su se u tom trenutku našli u okolini ušli u trgovine, berbernice ili u salun samo da bi se sklonili sa brisanog prostora. Svi su jasno osećali predznake smrti.

Obračun je bio na pomolu.

On je usporio hod, ali je zastao tek kada mu je vođa četvorke, za koga je pretpostavljao da je Lensing, rukom dao znak da stane.

– Biće da si ti onaj koga zovu Sandens, mister?

– Taj sam. Ti si Lensing?

– Da – odvratio je klimnuvši glavom i pokretom ruke pokazao prema ostalima: Luis, Red i Šorti.

– Izgleda da ćemo izvesno vreme biti ortaci – dobacio je Dok mirno, zapazivši da su se sva četvorica kao slučajno rasporedila u strelce i zau-

zeli najpogodnija mesta da ga uhvate u unakrsnu vatru. – Da li si dobio Brendonov telegram?

– Jesam. Dole je sve prošlo dobro?

– Da, mada ne dovoljno brzo za moj ukus. Meni se više sviđa kada radim severno od granice.

Lensing se iskezi.

– Zamisli, u isto vreme kada i Brendon dobio sam telegram od jednog mog prijatelja koji... pa, moglo bi se reći da radi za rendžere. On kaže da je pre dve nedelje neka Lorensova ubila čoveka po imenu Sandens. Šta ti kažeš na to?

Dok slegnu ramenima.

– Znam samo da to nisam bio ja. Ko zna, možda se radilo o nekom tipu koji je koristio isto ime.

– Ili si možda ti taj koji koristi tuđe ime... Holideje??

Dok se trgao i ta instinktivna reakcija skoro ga je koštala života.

Još dok je izgovarao njegovo ime Lensing se mašio revolvera, a isto su učinili i ostali.

Holidej se bacio u stranu i mašio se kolta. No, pre nego što je zapucao Lensingov hitac ga je okrznuo po levoj slabini. Znao je da metak nije pogodio kost, ali ga je udar taneta upola okrenuo i ostavio revolveraše skoro iza njega. Ugrizao se za usnu i savladavši bol, kroz oblak prašine dignut kuršumima opalio u Luisa koji je prilazio pucajući iz oba revolvera. Bandit se trgao, a onda je Dok zapucao još jednom i ovaj se bez reči skljokao na zemlju.

Holidej se zatim instinktivno okrenuo dok su kuršumi dizali prašinu i komadiće zemlje oko njegovog lica. Onda je kao kroz maglu ugledao Lensinga i pritisnuo okidač. Revolver mu je poskočio u ruci i Lensing je pao, ali nije ispustio oružje. Ne želeći da se preda, bandit je, grčeći se, pokušavao da ustane i ponovo nanišani. Zatim je Dokov kolt još jednom grmnuo i vođa bandita je ispustio revolver i glasno krkljajući zagnjurio lice u zemlju.

Zaslepljen prašinom, Holidej za trenutak nije video Reda i Šorta. Sekundu kasnije spazio je ovog drugog na zemlji upola raznetog lica. Utom je na njega opalio Red i kuršum ga je skoro opekao po obrazu. U magnovenju se okrenuo i pripucao, ali je promašio. Bio mu je to poslednji hitac i znao je da neće uspeti ponovo da napuni revolver pre nego što ga Red dokrajči.

Shvativši da je Dok bespomoćan, ovaj je potrčao ka njemu i, gadno se kezeći, mirno mu nanišanio u glavu.

Odjednom je iza njegovih leđa grmnuo strahovit pucanj i Redovo telo je odbačeno unazad, a onda kao iskidana bezoblična masa palo u prašinu. Holidej se okrenuo i ugledao Mek Hjua koji je već stavljao nov metak u cev svog kolta „sređivača".

– To je bio poslednji – rekao je mali rendžer. – Jeste li ozbiljno ranjeni?

– Ne, metak je samo zarezao meso – odvratio je Dok i pogledao oko

sebe. Ljudi su se već počeli okupljati. – Ali, bilo je vrlo blizu.

Mek Hju vrati revolver u futrolu.

– Ipak ćemo potražiti pomoć lekara.

– Slažem se. A posle toga imamo pravo na nekoliko čašica. Čovek se retko po drugi put rađa.

* * *

Tri dana kasnije u salun je ušla mlada i lepa crnokosa devojka odevena u prašnjavu jaknu i uske pantalone koje su otkrivale svaki deo njene izvanredne figure. Njena pojava izazvala je potpuni muk ne samo zato što je ulaskom u salun prekršila pravila pristojnog ponašanja koja su vladala na Zapadu, već i zbog njenog izuzetno privlačnog izgleda.

No, ona nije obratila pažnju na zaprepašćene i donekle ljutite poglede gostiju već se, posle kratkog osvrta po odaji, uputila se ka stolu za kojim su sedeli Mek Hju i Holidej. Prišavši im, obratila se Doku koji je ponovo bio onaj stari džentlmen u finom odelu, beloj košulji i sa kravatom oko vrata.

– Vi ste onaj čovek koji se izdavao za Sandensa?

– Da – odvratio je Holidej prikrivajući iznenađenje, a onda posle kratke pauze upitao. – Šta mogu da učinim za vas, mis...

– Lorens, Lila Lorens. Ne znam da li nešto možete da učinite za mene, ali bar morate da pokušate, jer ste moj dužnik. Zbog vas sam izgubila svoj ranč.

U nekoliko kratkih rečenica Lila je objasnila šta se poslednjih dana događalo i šta očekuje od Doka Holideja.

* * *

Dva dana posle toga u banku u Amarilu ušao je visok crnokos čovek odeven u fino elegantno odelo koje mu je stajalo kao saliveno. Došavši do pulta prošao je pored zbunjenih službenika i odlučnim korakom se uputio prema vratima na kojima je pisalo *„Direktor"*. Ušao je bez kucanja i seo na fotelju pored širokog pisaćeg stola za kojim je sedeo Fejns.

– Gospodine, šta vi...? – započeo je mršavko.

– Gospodine Fejnse – prekinuo ga je Dok oštro – ja sam čovek koji sedi pred vama zahvaljujući žrtvi mis Lile Lorens ... Pobliže rečeno, ja sam igrao ulogu izvesnog Sandensa i sačuvao sam glavu zahvaljujući njenom ćutanju.To vas sigurno navodi na zaključak da sam njen veliki dužnik.

Fejns je zbunjeno zatreptao.

– Pa... pa šta? Šta se to mene tiče?

– Možda se vas ne tiče, ali mene se itekako tiče. Znate, ja sam karakteran čovek i vraćam dugove.

– To je dobro za vas, ali kakve to veze ima...

– Ima veze! Lila Lorens je zbog svog ćutanja izgubila ranč. Dakle, sada znate šta je razlog moje posete.

Bankar se zacrvene kao bulka.

– Ja još uvek ne shvatam...

– Onda ću vam morati pojasniti. Najkraće rečeno, biću vam zahvalan ako mi predate tapiju njenog ranča i potvrdu da je izmirila sve dugove prema ovoj banci. Zauzvrat, ja ću vama dati potvrdu Štaba rendžera da joj je preko vaše banke uplaćena nagrada za Sandensa.

Fejns planu.

– Šta? Kako to mislite? Ne može to tako! Izbaciću vas napolje! Ovo nije...

Zastao je na polovini rečenice jer je pred očima ugledao crni otvor revolverske cevi.

– Nikoga vi nećete izbaciti ni pozvati! – ciknuo je Dok. – Uradite ono što tražim inače ću vam prosvirati lobanju! Odavno žudim da ucmekam jednu takvu pacovsku njušku! Dakle, piši, gade!

Fejns je progutao knedlu i pokušao da sakrije drhtanje ruku. Zatim se bez reči spustio u fotelju, iz fijoke izvadio tapiju, a onda na belom papiru ispisao i potpisao potvrdu o isplaćenom zajmu.

Klimnuvši glavom, Dok je bez reči uzeo papire i stavio ih u džep. Vrativši revolver u futrolu, ustao je i prišao vratima, ali je za tren zastao i preko ramena dobacio – Novac ćete dobiti za dan–dva. To zavisi od ekspeditivnosti vaših kolega u centrali banke.

Rekavši to, izašao je i ostavio Fejnsa da zuri za njim.

U malom restoranu na drugoj strani ulice predao je Lili Lorens dokumente i nazdravio njenom novom početku.

Na njeno pitanje kako je uspeo da ih pribavi, kratko je odvratio – Prijateljskim ubeđivanjem, mis Lorens.

Prijateljskim ubeđivanjem.

Devojka ga zahvalno pogleda.

– Sada sam ja vaš dužnik, mister Holideje.

– Znam, mis Lorens, ali sa naplatom tog duga možemo malo pričekati. Uostalom, nadam se da vam otplata neće biti previše teška – dodao je uz vragolast osmeh.

KRAJ

MARKETPRINT

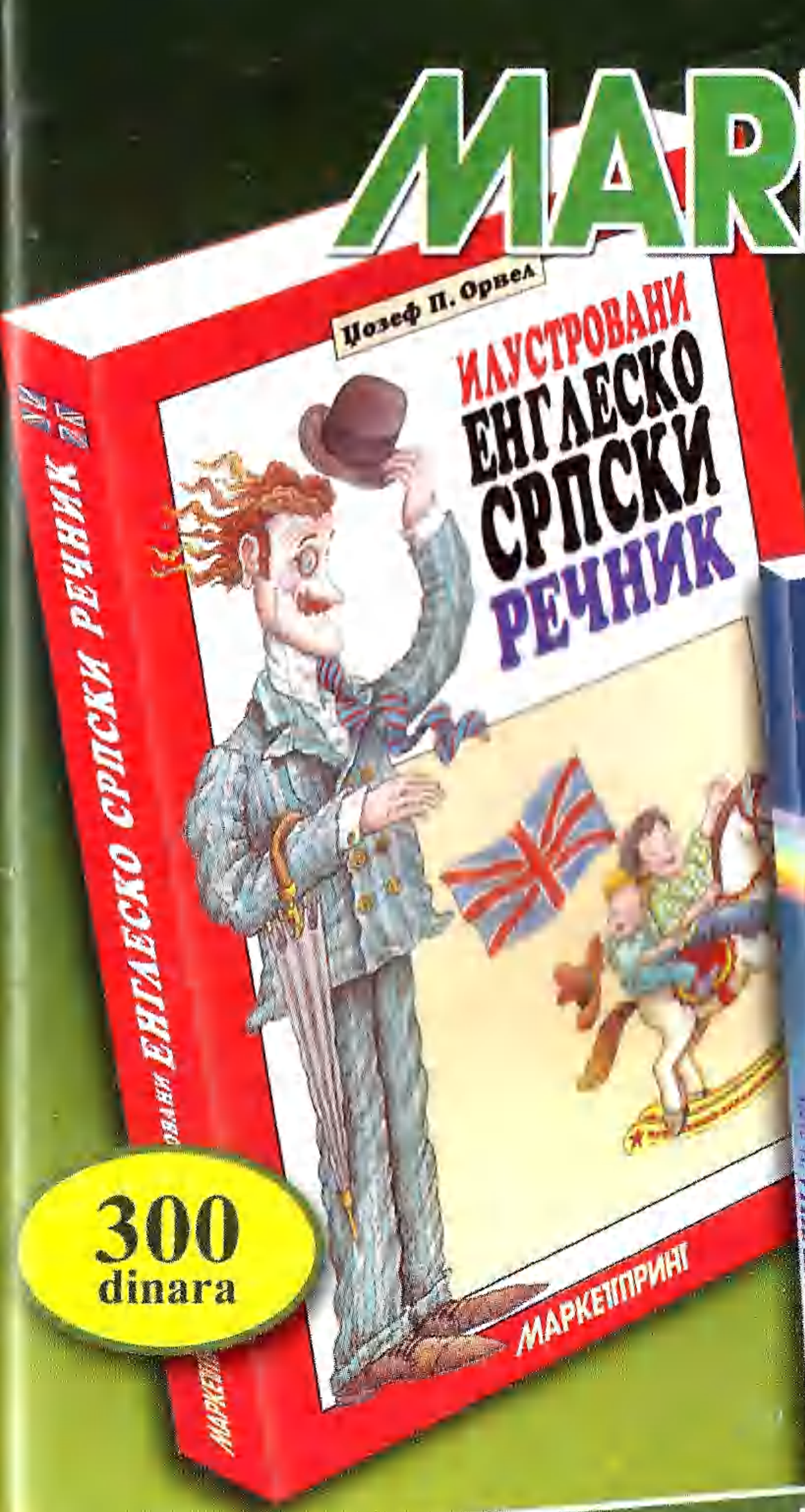

300 dinara

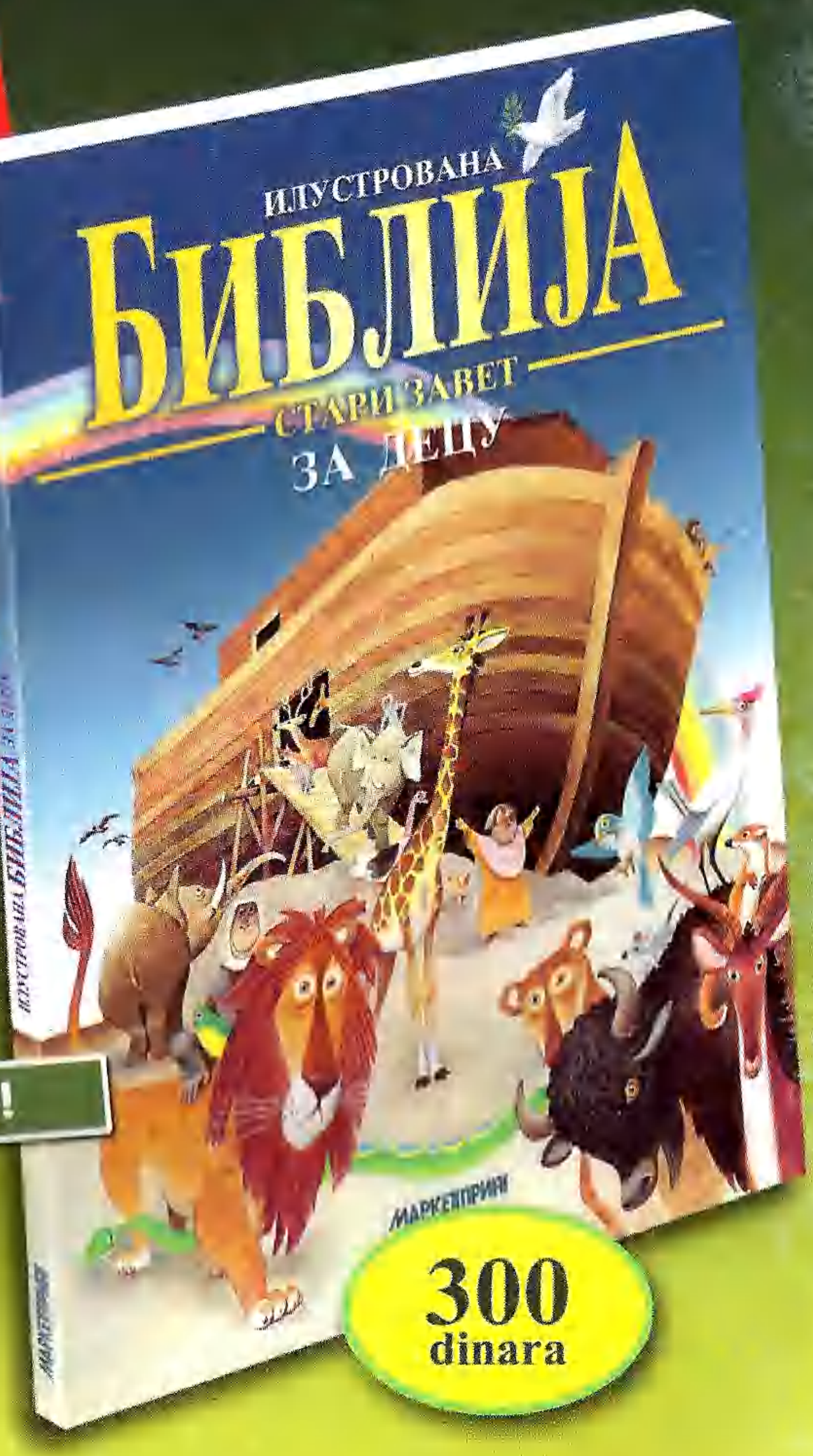

300 dinara

Poštarina uključena u cenu!

Detaljnije informacije:

telefon: 021 443 400
telefaks: 021 6331 067
mail: mprint@neobee.net

21000 Novi Sad
Đorđa Zličića 34

ISSN 0353-0000
00434
9 770353 000002